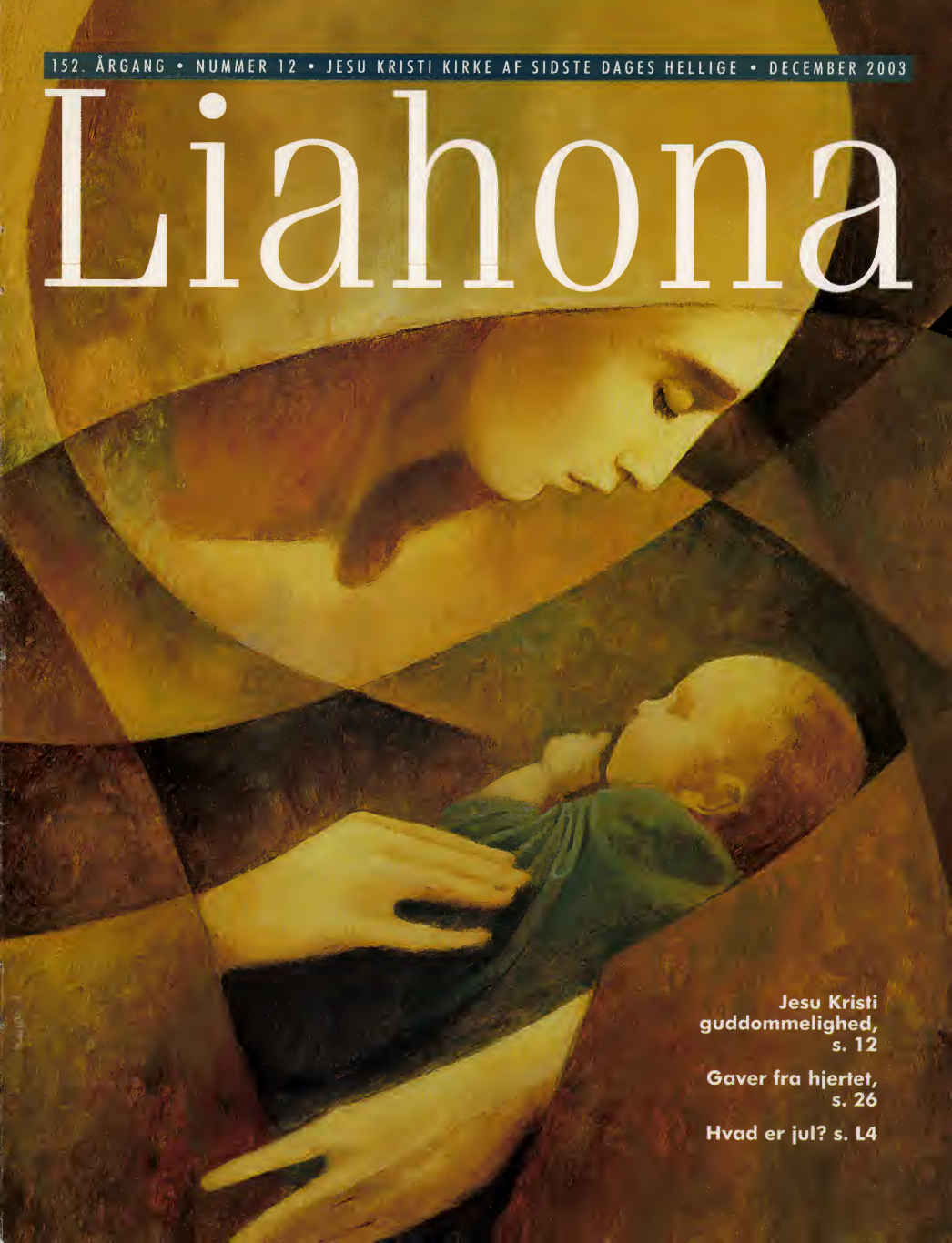

152. ÅRGANG • NUMMER 12 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • DECEMBER 2003

Liahona

Jesu Kristi
guddommelighed,
s. 12

Gaver fra hjertet,
s. 26

Hvad er jul? s. L4

Liahona

PÅ OMSLAGET

Forsiden: *Mor og barn*,
J. Kirk Richards. Bagsiden:
Foto: Christina Smith.

LILLE LIAHONAS FORSIDE
Maleri: Simon Dewey, bragt
med tilladelse af Altus Fine
Art, American Fork, Utah.

SE »KIRTLAND
GENOPBYGGET«, S. 32

ARTIKLER

- 1 Julebudskab fra Det Første Præsidentskab
- 2 Budskab fra Det Første Præsidentskab: Julens gaver
Præsident Thomas S. Monson
- 12 Evangeliske klassikere: Jesu Kristi guddommelighed
Ældste Orson F. Whitney
- 18 Velsignelse uden mål
- 25 Besøglærerindebudskabet: Bered dig ved at leve forudseende samt
betale tiende og offerydelser
- 29 Jesu lignelser: »Jeg er det sande vintræ« *Ældste Anthony R. Temple*
- 32 Kirtland genopbygget
- 40 Sidste dages hellige røster
Jul i selskab med en præst *Blaine K. Gebring*
»Læs din patriarkalske velsignelse!« *Célia Augusto de Souza*
Lastbilchaufførens gave *Norma J. Broadhead*
- 48 Sådan anvender du *Liabona* for december 2003

ISÆR FOR UNGE

- 6 Hjemmelavet jul *Ældste Gene R. Cook*
- 10 10 ting jeg elsker ved dig *Lois Zurligen Jorgensen*
- 24 Uden sammenligning *Emma Withers*
- 26 Spørgsmål og svar: Hvad kan jeg give min familie til jul, som har
større værdi end noget, som er købt i en forretning?
- 44 En gave til enhver lejlighed *Ældste Darwin B. Christenson*
- 47 Vidste du det?

LILLE LIAHONA

- 2 Verdens lys: Et julebudskab fra Det Første
Præsidentskab til verdens børn
- 4 Fælested: Hvad er jul?
Vicki F. Matsumori
- 6 En seng til Nils *Diane L. Mangum*
- 8 Julekalender: Hvad er jul?
- 10 Historier fra Det Nye
Testamente: Paulus afslutter
sin mission
- 15 Særlige vidner: Et vidne for Gud
Ældste Henry B. Eyring
- 16 Tempelkort

SE »EN SENG
TIL NILS«, S. 16

December 2003 152. årgang. Nummer 12
LIAHONA 9,229922 110
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift
på dansk.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolv Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haglund, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Redaktør: Dennis B. Neuenschwander
Vejledere: E. Ray Bateman, Monte J. Brough, Jay E. Jensen, Stephen A. West

Årsm. direktør: David Frischknecht
Planlægning og redaktionel leder: Victor D. Cave
Grafisk leder: Allan R. Loyberg

Redaktionel direktør for Kirkens tidsskrifter: Richard M. Ramsey

Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Redaktion: Collette Nebeker Aune, Susan Barret, Ryan Carr, Linda Stahle Cooper, LaRene Porter Gaunt, Shanna Ghazvini, Jennifer Greenwood, Lisa Ann Jackson, Corie Koster, Melvin Leavitt, Sally J. Odekerk, Adam C. Olson, Judith M. Paller, Rebecca M. Taylor, Roger Terry, Jean Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wördell, Kimberly Webb, Monica Weeks

Ledende Art Director: M. M. Kawasaki

Art Director: Scott Van Kampen

Produktionsleder: Jane Ann Peters
Design og produktion: Kelli Alan Pratt, Fay P. Andrus, C. Kimball Boff, Howard G. Brown, Thomas S. Child, Reginald J. Christensen, Brent Christison, Kerry Lynn C. Herrin, Kathleen Howard, Denise Kirby, Jaid R. Peterson, Randall J. Patton, Mark W. Robison, Brad Teare, Kari A. Totsi, Claudio E. Warner

Marketingleder: Lary Hiller
Trykchef: Craig K. Sedgwick
Distributionschef: Kris T. Christensen

Liahona:

Redaktør: Svend Asge Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division, Borup's Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg, Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51

Kirkenyt: Lene Henriksen

Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsentant eller direkte til Servicekontoret i Göteborg, Ullandsgatan 24, S-412 80 Göteborg, Sverige. Tlf. 0046 31 77 88 976. Fax 0046 31 16 55 29. Abonnementprisen på DKK 130 pr. år (inkl. moms og porto) betales på girokontonummer 653-2136.

Indsend manuskripter og spørgsmål til Liahona, Room 2420, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, eller med e-mail til cur-liahona-imag@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompass« eller »vejviser«) udgives på albansk, armenisk (øst), bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, filipinsk, finsk, fransk, italiensk, hollandsk, indonesisk, islandsk, julesk, japansk, kiribatisk, kinesisk, koreansk, kroatisk, letisk, litauisk, malagassisk, marshalløroget, mongolsk, norsk, polsk, portugalsk, rumænsk, russisk, serboansk, singalesisk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tchirisk, tamil, telugu, thai, tjekisk, tongansk, tysk, ukrainsk, ungarsk og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog.)

© 2003 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes. Printed in the United States of America

For readers in the United States and Canada:

December 2003 vol. 152 no. 12. LIAHONA (USPS 311-480) Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$16.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage paid at Salt Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canadian Post Information: Publication Agreement #40017431).

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Julebudskab fra Det Første Præsidentskab

Idenne hellige højtid bekræfter vi, at Jesu Kristi, Guds Søns, mirakuløse fødsel virkelig fandt sted. Vi vidner om, at han var det eneste fuldkomne menneske, der nogen sinde har vandret på jorden. Han »færdede overalt og gjorde vel« (ApG 10:38) og siger til alle: »Kom så og følg mig!« (Luk 18:22).

Det er hans hellige kraft, som får mennesker til at gøre barmhjertige og venlige gerninger. Han, som tog »voren sygdom« og bar »vore lidelser« (Es 53:4), han inspirerer hver enkelt af os til at give en kærlig håndsrækning til de fattige, de ensomme og de underkuede.

Må denne juletid minde os om, at Freds fyrsten, som stilnede uvejret på Galilæa Sø, også magter at stilne uvejret i vores eget liv. Må hans fred fylde vores hjerte og hjem i det kommende år, når vi bestræber os på at vandre på hans vej. ■

OVENFOR: KRISTUS STILNER STORMEN. ROBERT T. BARRETT; TIL HØJRE OVENFOR: DETALJE FRA JESU FØDSEL. CARL BLOCH, BRAGT MED TILLADELSE FRA NATIONALHISTORISKT MUSEUM, FREDERIKSBORG SLOT

Julens GAVER

PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON

Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

I 3 Nephi i Mormons Bog står der: »Løft hovedet højt og vær ved godt mod, thi se, tiden er forhånden, og i denne nat skal tegnet gives, og i morgen kommer jeg til verden for at vise verden, at jeg vil opfylde alt det, som jeg har ladet tale ved mine hellige profeters mund.«¹

Med fødslen af dette barn i Betlehem, blev der givet en stor gave – en magt stærkere end våben og en rigdom mere bestandig end Cæsars mønter. Dette barn skulle blive kongernes Konge og herrernes Herre, den lovede Messias, ja, Jesus Kristus, Guds Søn.

Hans dragende invitation

Svøbt og lagt i en krybbe, kom han ned fra himlen for at leve på jorden som et jordisk menneske og for at grundlægge Guds rige. I løbet af sit jordiske virke underviste han menneskene i en højere lov. Hans herlige evangelium ændrede verdens tankegang. Han helbredte de syge. Han fik de lamme til at gå, de blinde til at se og de døde til at høre. Han vakte endda de døde til live igen.

Hvad var reaktionen på hans budskab om barmhjertighed, hans visdomsord og hans belæringer om livet? Der var kun nogle dyrebare få, som værdsatte ham. De badede hans fødder. De lærte hans ord. De fulgte hans eksempel.

Gennem generationerne har Jesu budskab altid været det samme. Til Peter på bredden af Galilæas smukke sø sagde han: »Følg mig.«² Til Filip forudmødte opfordringen: »Følg mig!«³ Til levittene, som sad ved toldboden lod befalingen: »Følg mig!«⁴ Og hvis I og jeg blot vil lytte, får vi samme opfordring at høre: »Følg mig.«

Når vi følger i hans fodspor i dag, får vi også mulighed for at velsigne andre. Jesus beder os om at give af os selv: »Se, Herren fordrer hjertet og et villigt sindelag.«⁵

Vore muligheder for at give af os selv er i sandhed ubegrænsede, men de er også flygtige. Der er hjerter, man kan glæde. Der er venlige ord, man kan sige. Der er gaver, man kan give. Der er gode gerninger, man kan gøre. Der er sjæle, man kan frelse. »Gå hen og spred glæde blandt de ensomme og sørgmodige. Gå hen og trøst den grædende og trætte. Gå hen og gør gode gerninger på din vej. O, gør verden lysere i dag!«⁶

En klog kristen gav engang denne opfordring: »Lad os ikke holde jul, men fejre den.«⁷ Når vi fejrer julens ånd, fejrer vi Kristi ånd, for julens ånd er Kristi ånd.

Mine yndlingsbøger om julen

På denne tid af året ved min familie, at jeg igen vil læse mine yndlingsbøger om julen og grunde over forfatterens forunderlige ord. Først læser jeg Lukasevangeliets, ja, juleevangeliet. Derefter læser jeg *Et juleeventyr* af

Jesus beder os om at give af os selv: »Se, Herren fordrer hjertet og et villigt sindelag.« Vore muligheder for at give af os selv er i sandhed ubegrænsede, men de er også flygtige.

Charles Dickens og til sidst *The Mansion* af Henry Van Dyke.

Jeg må altid tørre øjnene, når jeg læser disse inspirerede værker. De griber mig om hjertet, lige som de vil gribe jer om hjertet.

Dickens har skrevet: »Når juletiden kom, har jeg altid tænkt på den ... som en god tid, en venlig forsonlig, godgørende, rar tid, det eneste tidspunkt, mig bekendt, i hele årets lange kalender, hvor alle mennesker ligesom ved

fælles overenskomst slår døren til deres indesluttede hjerter op på vid gab og tænker på dem, der har det ringere end de selv, som om de virkelig var deres medrejsende på vej til graven, ikke væsenet af en helt anden slags og på vej helt andre steder hen.«⁸

I sit klassiske værk *Et juleeventyr*, erklærer Ebenezer Scrooge, som nu er blevet omvendt, til slut: »Jeg skal ære julen i mit hjerte og stræbe efter at holde den hele året rundt. Jeg skal leve i Fortiden, i Nutiden, i Fremtiden. Alle

I tre Ånder skal arbejde med i mit indre. Jeg lover, at jeg ikke vil lukke af for det, I har lært mig.⁹

Vor Herre og Frelser, Jesus Kristus – han som var »en lidelsernes mand, kendt med sygdom«¹⁰ – indgyder fred i hvert eneste bekymret hjerte: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!«¹¹

Ægte gavmildhed

Han udsender sit ord ved hjælp af mange tusinde missionærer, som tjener vidt omkring og forkynder hans evangelium om glædelige nyheder og fred. Vanskelige spørgsmål som f.eks., »Hvor er min oprindelse? Hvad er formålet med mit liv? Hvor kommer jeg hen efter døden?« besvares af hans særlige tjenere. Frustrationen forsvinder, tvivlen viger og usikkerheden ophører, når sandheden forkyndes med frimodighed og dog i en ånd af ydmyghed af dem, som er blevet kaldet til at tjene Freds fyrsten – Herren Jesus Kristus. Hans gave gives os hver især: »Se, jeg står ved døren og banker på; hører nogen mig og åbner døren, vil jeg gå ind til ham.«¹²

Må jeg fortælle endnu et par eksempler på ægte gavmildhed, som jeg har erfaret ved nogle oplevelser, som jeg har haft med Kirkens tre seneste præsidenter, som jeg har haft den ære at være rådgiver for.

For det første, præsident Ezra Taft Benson (1899-1994): Han beskrev en opgave, han var blevet pålagt af Kirkens præsident efter anden verdenskrig. Præsident Benson måtte forlade sin hustru og sine børn og rejse over til Kirkens nødlidende medlemmer i Tyskland og andre lande. Ved hjælp af det inspirerede velfærdsprogram bespiste han bogstavelig talt de sultne, trøstede de grædende og løftede alle, som han mødtes med, nærmere mod himlen. Ved et indvielsesmøde i Zwickau i Tyskland mange år senere sagde et ældre medlem med tårefyldte øjne til mig: »Vil du

ikke nok fortælle præsident Benson, at vi elsker ham. Han reddede vores liv, mit, min hustru, mine børns og mange, mange andres. Han var som engel, som Gud havde sendt for bogstavelig talt at indgyde os håb og tillid til fremtiden. Sig til ham, at vi elsker ham.«

For det andet, fra præsident Howard W. Hunter (1907-1995): Ved en bestemt lejlighed tog præsident Hunter sig af en særlig tragisk og vanskelig situation. Til sidst sagde han: »Jeg har altid holdt af at kunne løfte folk, snarere

end at kritisere dem, at vise dem Herrens vej, så de kan følge ham.« Efterfølgende blev tilgivelsens gave, medfølelsens gave, opmuntringens gave gavmildt givet til det bedrøvede par af denne hellige leder.

For det tredje, fra præsident Gordon B. Hinckley: Som profet og præsident har præsident Hinckley rejst meget. Hans tilstedeværelse, hans eksempel og hans vidnesbyrd har man kunnet opleve over hele verden. For omkring fem år siden vendte han tilbage fra en rejse til det sydøstlige USA, hvor han havde talt til titusinder af mennesker. Morgenen efter hjemkomsten sagde præsident Hinckley, at han

følte sig lidt træt. I næste åndedrag sagde han: »Jeg har oplevet den forfærdelige lidelse, som mennesker i Mellemamerika må udholde på grund af de voldsomme oversvømmelser, som har opslugt huse, marker og mange mennesker. Jeg føler, at jeg bør besøge det ramte område, så derfor tager jeg om to dage sammen med ældste L. Tom Perry og biskop H. David Burton med fly for at gøre dette.« Sammen med præsidenten gennemgik vi oplysningerne om de forsyninger, som allerede var blevet sendt af sted og modtaget på uddelingsstederne, og de, som var på vej med fly eller skib.

Præsident Hinckley vendte tilbage fra sin tredagesrejse og glædede sig over et velfærdsprogram, som fungerer. Han havde mødtes med medlemmerne. Han havde mødtes med missionærerne. Han havde rost de mange, som

Præsident Benson (til venstre) udviste ægte offervilje, da han forlod sin hustru og sine børn og rejste til Kirkens nødlidende medlemmer i Tyskland og andre lande efter anden verdenskrig.

Til højre: For omkring fem år siden gav præsident Gordon B. Hinckley opmuntring og løfte om hjælp under en rejse til de oversvømmede områder i Mellemamerika.

arbejdede med at fjerne ruinerne efter det, som engang var huse.

Præsident Hinckley havde givet dem opmuntring og lovet dem yderligere hjælp, men mest af alt havde han givet dem af sig selv. Vi takker vor himmelske Fader for en sådan profet.

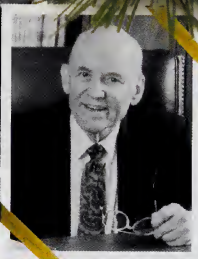
Til kraft af mit livslange samarbejde med præsident Hinckley ved jeg, at han er en klog og forstandig forvalter, hvad angår Kirkens hellige midler. Han afskyr spild og ødselhed. Men jeg har aldrig set præsident Hinckley afvise de nødlidende, de sultne, de forkuede eller de undertrykte. Det er vores guddommelige pligt at hjælpe. Den mad, det husly og den hjælp, som ydes, gives gavmildt, sådan at lidelse lindres, at hjertet finder trøst, og at mennesker bliver reddet.

Der er intet bedre tidspunkt end, netop i denne juletid, at genindvie os selv til de principper, som Jesus Kristus underviste i. Det er tidspunktet til at elske Herren vor Gud af hele hjertet – og vores næste som os selv. Det er godt at huske på, at den, der giver penge, giver meget, og at den, der giver sin tid, giver mere, men den, der giver af sig selv, giver alt, hvad han har. Lad dette være en beskrivelse af vore julegaver. ■

NOTER

1. 3 Nephi 1:13.
2. Matt 4:19.
3. Joh 1:43.
4. Matt 9:9.
5. L&P 64:34.
6. »Make the World Brighter«, *Deseret Sunday School Songs*, 1909, nr. 197.
7. Senate, Peter Marshall,

80. kongres, 1. møde, *Congressional Record*, 19. december 1947, s. 93, pt. 9:11673.
8. *Et juleeventyr*, Hernovs forlag, 1979, s. 10.
9. *Ibid.*, s. 78.
10. Es 53:3.
11. Joh 14:27.
12. Åb 3:20.

Til højre: Præsident Howard W. Hunter gav et bedrovet par i en særlig tragisk og vanskelig situation tilgivelsens og medfølelsens gave.

FORSLAG TIL SAMTALEMENNER FOR HJEMMELÆRERE

Fremfør dette budskab efter bøn som forberedelse på en måde, som giver dem, du underviser, lyst til at deltage. Her følger et par eksempler:

1. Bed familien om at fortælle om situationer, hvor de har givet af sig selv ved juletid. Læs sammen afsnittet »Hans dragende invitation«. Motivér familien til at følge Frelserens eksempel, når de giver af sig selv i år.

2. Giv af dig selv som en gave til hver familie, som du underviser. Giv derpå familien en opfordring til at læse om eksemplerne på gavmildhed i afsnittet »Ægte gavmildhed«. Læs sidste afsnit af budskabet højt, og bær vidnesbyrd om forskellige gaver, som Frelseren har givet dig ved at give af sig selv.

Hjemmelavet jul

ÆLDSTE GENE R. COOK

De Halvfjerds

Vore julegaver fik meget større betydning for giveren og modtageren, efter at vi havde opstillet nogle retningslinjer.

I de fire et halvt år min familie og jeg boede i Sydamerika var vores jul meget forskellig fra nogen anden jul, vi havde holdt i USA.

Dér var julen meget enkel i sammenligning med den, som vi var vant til. På grund af den økonomiske situation, som mange mennesker befandt sig i, blev den kommercielle side af højtiden nedtonet.

Vi kom hjem til USA fra vores udstationering i Sydamerika, netop som det var jul. Når vi kom ind i forretningerne, så vi hundredvis af ting til salg – spil, armbåndsure, stereoanlæg, fjernsyn, motorslæder, talende dukker, modelfly, videobåndoptagere, mikrobølgeovne osv. Det var svært at vænne sig til denne pludselige ændring af fokus.

Spørgsmålet var indlysende: »Hvad er jul?» Hvis man deler det engelske ord *Christmas* op, får man *Christ* og *mas*. På spansk betyder ordet *mas* »mere«. Det virkede som om, at Christmas for nogle mennesker betød *mas y*

mas y mas (»mere og mere og mere«). Kristus og den ægte lyst til at give syntes at være blevet gemt.

Det som julen i virkeligheden drejer sig om – at mindes Jesu fødsel og at nyde glæden ved at give, vise hengivenhed og omsorg for andre – druknede tilsyneladende, i hvert fald for os, i den voldsomme trængsel og alarm. Vi følte os meget presset til at købe gaver til andre, måske mere af pligt end af en ægte lyst til at give.

Familiens gaverregler

Vi spurgte os selv, hvordan oprigtig gavmildhed kunne blive en større del af julen (og fødselsdage), end den normalt var. Vi besluttede at følge disse regler:

1. Kun få gaver, om nogen overhovedet, må være købt.
2. De fleste gaver skal være hjemmelavede eller givet af vores egen tid.
3. Kun få dele til gaven, om nogen overhovedet, må være købt. Man må improvisere.
4. Man må give noget af sin egen tid, sine egne talenter og af sig selv og derved lade sig opsluge af modtagerens behov.

Det har været en dejlig oplevelse for vores familie. Vi har lært, at vi ved at følge sådanne regler tænker dybere over, ja, tilmed beder

Hvordan kan vi igen gøre den ægte giverlyst til en del af julen? Det har været en dejlig oplevelse for vores familie at finde svaret.

Følgende lærdomme fra Herren viser, at der virkelig er en måde, hvorpå man oprigtigt kan give, og at de største gaver, de mest dyrebare gaver, er gaver i form af tid, midler eller talenter. Den allerstørste gave vi kan give er os selv.

TJENESTE

»Jeg er den gode hyrde. Den gode hyrde sætter sit liv til for fårene« (Joh 10:11; fremhævelse tilføjet).

KÆRLIGHED

»For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn« (Joh 3:16; fremhævelse tilføjet).

RETFÆRDIGE GAVER

»Gå I også hen i min vingård, så skal jeg betale, hvad I har ret til« (Matt 20:4; fremhævelse tilføjet).

GAVMILDHED

»I har fået det for intet, *giv det for intet*« (Matt 10:8; fremhævelse tilføjet).

»Husk på de ord, Herren Jesus selv sagde: »Det er saligere at give end at få.« (ApG 20:35; fremhævelse tilføjet).

»Enhver, som har fået meget, skal der kræves meget af« (Luk 12:48; fremhævelse tilføjet).

GIV MED GLÆDE, IKKE VRANGVILLIGT

»Men enhver skal give, som han har hjerte til – *ikke vrangvilligt eller under pres*, for Gud elsker en glad giver« (2 Kor 9:7; fremhævelse tilføjet).

»Hvis et menneske ... *giver en gave* ... [og] gør han det *modstræbende* ... tilregnes det ham på samme måde, som hvis han havde holdt gaven tilbage« (Moroni 7:8; fremhævelse tilføjet).

angående vedkommende for at finde ud af, hvad hans eller hendes virkelige behov og ønsker er. Ved at arbejde på en meningsfuld gave mange måneder før fødselsdagen eller juleaften bliver lysten til at give en del af os. Denne metode har også fået os til at indse, at vi kan være mere selvhjulpne end vi troede.

Jeg husker, at jeg hjalp min otteårige søn med at lave en gave til hans mor. Han havde besluttet, at han ville lave et nøglebræt af et stump bræt. Vi fulgte reglerne om ikke at købe noget og fandt et gammelt stykke træ. Det tog os omkring tre gange så lang tid som normalt at slibe det ned, for kvaliteten af træet var ikke god.

Da det skulle males, opdagede vi, at vi ikke havde nogen pensler. Så vi tog nogle halvstrå og en bambuspind fra en gammel kurv og lavede vores egen. Jeg var ikke sikker på, om det kom til at se pænt ud, når det var færdigt, men overraskende nok fungerede bambuspinden og halmen lige så godt som en hvilken som helst anden pensel, jeg havde brugt.

Jeg ville købe krogene til nøglerne, men min søn mindede mig om, at det måtte vi ikke. Det endte med, at vi brugte nogle hovedløse søm, som vi med stor tålmodighed, kærlighed og hengivenhed formede. De blev formet til kroge, der var lige så flotte som dem, vi kunne have købt i forretningen. Da vi var færdige, var det en gave fra hjertet til mor.

Gavekort til naboerne

Der er andre slags gaver, som vi giver naboer og venner. Vi kalder dem familiegevokort. På et stykke papir tegner vi et gavekort, hvorpå vi skriver personens navn og den tjeneste, der skal gøres. På nogle af kortene står der:

- En gratis snefejning af indkørslen
- En gratis plæneklipping
- En gratis rengøring af garagen
- En gratis bilvask
- Et klaverstykke, spillet gratis af et af vore børn
- To gratis brød (ikke fra mor, men fra børnene)
- Gratis børnepasning

- To timers reparationsarbejde for en enke
- En gratis fireside om evangeliet

Som sagt betyder disse personlige gaver mere.

Gavekort til families medlemmer

Vi giver samme slags gavekort til familiens medlemmer, f.eks.:

- Redde din seng syv gange (på skift blandt børnene)
- Vaske op tre gange, når som helst du ønsker at indløse gavekortet
- En time ved klaveret, hvor far synger
- En tur op i bjergene
- Gøre rent i garagen for dig
- Seks stunder af en times varighed alene med mor eller far
- Seks stunder af en times varighed med fred og harmoni (til far og mor)
- Tolv breve, et om måneden, i et år (til en mor, som boede langt væk)

Hvis man giver i Herrens og skriftens ånd (se siderubrikken), opdager man, at man giver mere af sig selv, tænker mere på modtageren, udtrykker sin kærlighed fra sjælen, beder Herren om hjælp til at give en gave, som bringer glæde, og føler stor tilfredshed ved at have givet på denne måde.

Når vi er oprigtigt gavmilde, kommer vi Herren nærmere. Må vi i højere grad efterligne Herren Jesus Kristus, ham som lærte os, hvad ægte gavmildhed og kærlighed handler om. Må vi fokusere på julen og på at give – ikke flere og flere ting, men på Kristi ånd. ■

Tilpasset efter »A Christmas Made at Home«, Ensign, december 1984, s. 56-59.

Når vi er oprigtigt gavmilde, kommer vi Herren nærmere.

10 TING

jeg elsker ved dig

LOIS ZURLIGEN JORGENSEN

Erics dybtfølte
julegave
betød meget
for vores familie.

Mens min ældste søn Eric gik på high school, ville han gerne give sin familie julegaver. Han havde kun en lille indtægt, så han besluttede, at gaven skulle komme fra hjertet.

Til hvert familiemedlem nedfældede Eric en liste på 10 ting, som han ville savne mest ved vedkommende, mens han var på college og på mission. Han rullede listerne sammen som bogruller og bandt bånd om.

Juledag åbnede vi gaverne med stor begejstring og nysgerrighed. På min liste stod der bl.a.: »At se hende forsøge at bruge computeren« og »Hendes knus«. Det måtte have taget ham lang tid at komme i tanker om ti ting til hver af os. Jeg græd, hans brødre lo, og hans eneste søster var betaget af sin liste. Den hænger stadig på døren til hendes værelse i dag tre år efter.

Nu er Eric på mission i Guatemala, og vi ville gerne sende ham noget anderledes til hans sidste jul, inden han rejser hjem. Vi skrev hver især vores egen version af den

gave, han havde givet os tre år forinden. Vi kaldte dem »10 ting jeg har savnet mest ved Eric, mens han har været på mission«.

For nogle af os var det let. Eric's brødre kæmpede med det, men blev endelig færdige. Det var et storslået projekt til vores familieaften, og vi både lo og græd, mens vi fandt på vore ti ting. Vi har påbegyndt en dejlig familietradition og håber at kunne fortsætte, når vore andre børn tager på college og mission.

Jeg glemmer aldrig denne gave fra en søn, som syntes, at han ville lave en gave, som skulle være helt anderledes. Vi er taknemlige for, at vi kunne få denne gave fra ham. ■

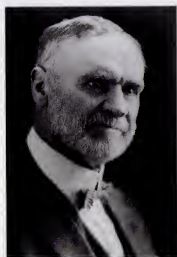
Lois Zurligen Jorgensen er medlem af Asbland Andet Ward i Medford Stav i Oregon.

JESU KRISTI

GUDDOMMELIGHED

Orson F. Whitney blev født den 1. juli 1855 i Salt Lake City i Utah. Han blev ordineret til De Tolv Apostles Kvorum den 9. april 1906 af præsident Joseph F. Smith. Ældste Whitney døde den 16. maj 1931 i Salt Lake City i en alder af 75 år. Dette er et uddrag af en tale, som han holdt til mødet søndag aften ved GUF's jubilæums-konference den 7. juni 1925.

ÆLDSTE ORSON F. WHITNEY (1855-1931)
De Tolv Apostles Kvorum

I en tid, hvor verdens Forløseres guddommelige natur og mission drages i tvivl, sågar af mange som hævder at være kristne, giver det anledning til lykønskning og glæde, at der stadig findes tro på jorden – tro på Jesus Kristus som selve Guds Søn, som menneskeheden jomfrufødte Frelser, som Guds salvede og forudordnede budbringer, han som elskede verden således, »at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortages, men have evigt liv« (Joh 3:16).

Blandt dem, som holder fast ved denne overbevisning er de sidste dages hellige ... Og i aften lader vi vores banner vaje, smykket med Zions unge mænd og unge pigers slogan: »Vi står for et personligt vidnesbyrd om Jesu Kristi guddommelighed«.

Howdan får man et vidnesbyrd?

Et sådant vidnesbyrd kan kun opnås på én måde – Guds måde, ikke menneskets. Bøger kan ikke give det. Skolen kan ikke give det. Ingen menneskelig magt kan skænke det. Hvis man overhovedet får et, så får man det som en gave fra Gud ved direkte og umiddelbar åbenbaring fra det høje.

Jesus sagde til sin ledende apostel: »Hvem siger I, at jeg er?« Peter svarede: »Du er Kristus, den levende Guds søn.« Derpå sagde

Jesus: »Salig er du, Simon, Jonas' søn, for det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min fader i himlene« (Matt 16:15-17).

Dette var grundlaget for Peters vidnesbyrd, og dette er grundlaget for ethvert ægte vidnesbyrd af samme art. De hviler alle på samme grundlag.

Et vidnesbyrd er et bevis, og det kan bestå af forskellige ting – frugterne af evangeliets forskellige gaver. Drømme, syner, profetier, tungetale og dens oversættelse, helbredelse og Helligåndens andre tilkendegivelser er alle omfattet af denne kategori.

Det sikreste bevis

Men det største og mest overbevisende af alle vidnesbyrd er, når sjælen oplyses af Helligåndens levendegørende og oplysende kraft – den Talsmand, som Frelseren lovede sine disciple ville blive hos dem, efter at han var draget bort, for at minde dem om det fortidige og vise dem det fremtidige og derved tilkendegive det, som hører Gud til, det forgangne, det nuværende og det tilkommende.

Guds største gave

Ved den Ånd og ved den alene kan menneskene lære Gud og Jesus Kristus, som han har sendt, at kende – at kende [dem] og at handle i overensstemmelse med denne kundskab er at sætte sin lid til det evige liv. Intet større kan blive menneskene til del, mens de

Han rejste han sig og gik hen til det sted, hvor apostlene havde knælet ned – og nu sov dybt! Han ruskede dem blidt, vækkede dem med en mild irettesættelse og spurgte dem, om de dog ikke kunne våge sammen med ham blot en time.

er i kødet, end kundskaben om, hvordan de sikrer sig den største af alle himmelske gaver.

For at kunne kende Gud må mennesket kende sig selv; han må vide, hvorfra han kommer, hvorfor han er her, hvad Gud, der har sendt ham her, forventer af ham, hvor han går hen efter dette jordiske liv, og hvad der venter ham i evigheden herefter. Helligånden er den kilde, hvorfra denne kundskab flyder, den dyrebareste som mennesket kan besidde. I kraft af det formidles vidnesbyrdet om, at Jesus Kristus var og er guddommelig ...

Vidnesbyrd gennem tiderne

»Dog ved jeg, at min løser lever« [Job 19:25] – byrden af den retfærdige Jobs jublende råb, som vælder frem fra grunden af hans trætte, lidende og dog tålmodige sjæl – genlyder fra 10.000 hjerter, ja, 10.000 gange 10.000 af de trofaste og retfærdige, hvis inspirede vidnesbyrd har runget gennem tiderne fra Adams til Joseph Smiths tid. De hellige skrifter er fyldt med vidnesbyrd om Kristi guddommelighed, bevidnet af utallige mirakler og undergørn timer.

Guddommeligt liv og død

Men selv om Kristus ikke havde udført nogen mirakler – selv om han ikke havde gået på vandet, helbredt de syge, uddrevet dæmoner, givet de blinde synet, fået de lamme til at gå eller gjort noget som helt andet, som vi mennesker betragter som overnaturligt, var der da alligevel ikke noget ved ham, som bar uangribeligt vidnesbyrd om hans guddommelighed?

Hvad kunne være mere guddommeligt end en, som »færdedes overalt og gjorde vel« [ApG 10:38], som lærte menneskene at tilgive deres fjender, at bede for dem, som forfulgte dem og at gøre mod andre, som de ville ønske, at andre gjorde mod dem? Og viste han ikke eksemplet på guddommeligt storsindethed, da han, mens han led dødsqualerne på korset, bad himlen om at tilgive hans skyldige mordere? »Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør« [Luk 23:34].

Hvad kunne være mere guddommeligt end det? Hvem

andre end en Gud ville bede en sådan bøn i en sådan situation? »Større kærlighed har ingen end den at sætte sit liv til for sine venner« [Joh 15:13]. Her var der en, som kunne sætte livet til for sine fjender, såvel som for sine venner. Intet almindeligt menneske kunne gøre det. Kun en Gud ville dø for alle mennesker – fjender såvel som venner – og alene den handling kendetegner Jesu Kristi personlighed og mission som guddommelig.

Mænd med kundskab

De Tolv Apostle var hans særlige vidner. I den egenskab måtte de uden skygge af tvivl vide, at han var den, han hævdede at være. Det var noget nyt, som blev forventet af dem. De måtte indestå for hans opstandelse – og der havde ikke fundet nogen opstandelse sted på denne planet, før Kristus kom ud af graven. Han var »førstegøden af dem, der er sovet hen« [1 Kor 15:20]. Disse apostle måtte vide, ikke kun tro. De kunne ikke gå ud i verden og sige: »Vi tror, at Jesus er opstået fra de døde – det er vores mening, vores overbevisning.« Hvilket indtryk kunne det have gjort på en slægt, som var forhærdet af synd? Nej, tro alene var ikke tilstrækkelig i deres tilfælde. De måtte vide det, og de vidste det, for de havde set og hørt ham, havde sågar fået lov til at røre

Her var der en, som kunne sætte livet til for sine fjender, såvel som for sine venner. Intet almindeligt menneske kunne gøre det.

ham, for at de kunne lade sig overbevise om, at han virkelig var opstandelsen og livet. De havde ret til at have denne viden i medfør af deres missions enestående beskaffenhed. Men verden i almindelighed måtte tro på det, som apostlene vidnede om ham ...

Tro og kundskab

Det er en afskyelighed at søge tegn, og det er udtryk for en ægteskabsbrydende tilbøjelighed. Det er en velsignelse at kunne tro uden at se, for udøvelse af tro fører til åndelig udvikling, som er en af de store formål med menneskets jordiske tilværelse, hvorimod kundskab ved at opsluge troen hindrer udøvelsen af den og hindrer således denne udvikling. »Kundskab er magt,« og alt kommer for en dag,

når tiden er inde. Men forhastet kundskab – at vide noget på det forkerte tidspunkt – er skæbnesvangert for både vores udvikling og lykke.

Apostlenes situation var ganske usædvanlig. De stod i en særlig position. Det var bedre for dem at vide – ja, det var fuldstændig afgørende – for at de kunne give deres stærke vidnesbyrd den nødvendige styrke og kraft.

Kraft fra det høje

Og selv i deres tilfælde skulle der mere til, end hvad øjet kan se, end hvad øret kan høre, og end hvad sanserne kan opfatte, for at sætte dem i stand til at få kundskab og vidne om Kristi guddommelighed. Peter vidste før opstandelsen, at Jesus var Kristus, den levende Guds Søn – han vidste det ved guddommelig åbenbaring, og hans brødre fra De Tolv havde ret til samme kundskab ved det samme middel, som det gives ved.

At det var noget ud over hans tilsynkomst for dem i en opstanden tilstand, som var nødvendigt for at gøre dem skikkeligt til deres virke, ses derved, at han, efter denne tilsynkomst og efter at han havde bemyndiget dem til at »gå ud i alverden og prædik[e] evangeliet for hele skabningen« [Mark 16:15], gav dem befaling om at blive i Jerusalem, indtil de blev »iført kraft fra det høje« [Luk 24:49]. De adlød, og kraften kom over dem – »en lyd som af et kraftigt vindstød ... Tonger som af ild ... satte sig på hver enkelt af dem. Da blev de alle fyldt af Helligånden, og de begyndte at tale på andre tungemål, alt efter hvad Ånden indgav dem at sige« (ApG 2:2-4).

Den selv samme kraft gav apostlene til andre, ja, til alle andre, som havde tro på Jesus Kristus, og som havde omvendt sig fra deres synder, og som blev renset ved dåb, som var blevet udført af dem, som havde guddommelig myndighed til at virke således,

for at de kunne modtage Helligånden og ved konstant lydighed vinde det evige liv.

Vidnesbyrd fra de sidste dage

Det var dengang. Lad os gå til vor tid. Joseph Smith, som Faderen og Sønnen åbenbarede sig for i begyndelsen af det 19. århundrede, og ved hvem det evige evangelium med alle dets forlums gaver og velsignelser blev gengivet ved indledningen af denne sidste og største af alle evangeliske uddelinger; Joseph Smith, som sammen med Sidney Rigdon så Guds Søn sidde ved Guds højre hånd, og som skuede evighedens herligheder; Joseph Smith, som sammen med Oliver Cowdery så Jahve, ja, Jesus Kristus, stå på brystværnet på forhøjningen i templet i Kirtland; Joseph, profeten, som led martyrdøden, og som ofrede livet for at lægge grundvolden til dette værk – han efterlod sig på

De Tolv Apostle var hans særlige vidner. I den egenskab måtte de uden skygge af tvivl vide, at han var den, han hævdede at være. De måtte vide det, og de vidste det, for de havde set og hørt ham, havde sågar fået lov til at røre ham, for at de kunne lade sig overbevise om, at han virkelig var opstandelsen og livet.

skrift mere end ét kraftigt vidnesbyrd Jesu Kristi guddommelighed. Og ti tusinder af trofaste hellige har glædet sig over og glæder sig over disse vidnesbyrd, som bekræftes for dem af Helligåndens altoverbevisende kraft.

I missionsmarken

Må jeg føje mit bidrag til de mange vidnesbyrd om dette yderst vigtige emne? For 50 år siden eller lidt færre, virkede jeg som ung missionær i staten Pennsylvania. Jeg havde bedt om at måtte få et vidnesbyrd om sandheden, men havde derudover ikke udvist den store iver med hensyn til at missionere. Min kammerat, som var erfaren på området, irettesatte mig for min manglende flid, hvad dette angår. »Du burde studere Kirkens bøger,« sagde han. »Du er blevet udsendt for at forkynde evangeliet, ikke for at skrive for aviserne,« – for det var min profession på det tidspunkt.

Jeg vidste, at han havde ret, men jeg fortsatte, for jeg var fascineret over opdagelsen af, at jeg kunne føre pennen, og foretrak det frem for enhver anden beskæftigelse, bortset fra [teatret], min første ambition, som jeg havde lagt på altret, da jeg som 21-årig tog imod kaldelsen til at tage på mission.

I Getsemane

En nat drømte jeg – hvis man kan kalde det en drøm – at jeg befandt mig i Getsemane Have og var vidne til Frelserens lidelser. Jeg så ham lige så tydeligt, som jeg ser denne forsamling. Jeg stod bag et træ i forgrunden, hvor jeg kunne se uden at blive set. Jesus trådte sammen med Peter, Jakob og Johannes ind ad en lille låge til højre for mig. Efter at have bedt dem om at knæle ned og bede efterlod han de tre apostle der og gik over til den anden side, hvor også han knælede ned og bad. Det var den samme bøn, som vi alle kender så godt: »Min fader, hvis det er muligt, så lad dette bæger gå mig forbi. Dog, ikke som jeg vil, men som du vil« (Jes) [Matt 26:36-44; Mark 14:32-41; Luk 22:42].

Mens han bad, strømmede tårerne ned ad hans ansigt, som var vendt mod mig. Jeg var så bevæget ved synet, at jeg også græd af lutter medfølelse over hans store sorg. Jeg følte med ham af hele mit hjerte. Jeg nærrede en inderlig kærlighed til ham og længtes mere end noget andet efter at være hos ham.

Lidt efter rejste han sig og gik hen til det sted, hvor apostlene havde knælet ned – og nu sov dybt! Han ruskede dem blidt, vækkede dem med en mild irettesættelse, som på ingen måde var præget af vrede eller ophidselse, og spurgte dem, om de dog ikke kunne våge sammen med ham blot en time. Der stod han med vægten af verdens synde på skuldrene, med hver eneste mand, kvinde og barns smerte, som gennemborede hans følsomme sjæl – og så kunne de ikke våge sammen med ham blot en enkelt time!

Han gik tilbage til sit eget sted, bad igen og vendte derpå tilbage og så, at de igen var faldet i søvn. Han vækkede dem atter, formanede dem og vendte tilbage og bad som før. Dette skete tre gange, indtil jeg var ganske bekendt med hans udseende – ansigt, kropsbygning og bevægelser. Han havde en ædel statur og et majestætisk ydre – han var over hovedet ikke den svage, kvindagtige person, som nogle malere har skildret – han var selve Gud blandt menneskene, og dog så sagtmodig og ydmyg som et lille barn.

Pludselig syntes omstændighederne at ændre sig, men skuet forblev nøjagtigt det samme. I stedet for befandt jeg mig efter korsfæstelsen, og Frelseren stod nu sammen med disse tre apostle i en gruppe til venstre for mig. De stod for at skulle skilles og stige til himmels. Jeg kunne ikke udholde det længere. Jeg løb frem fra et træ, faldt ned for hans fødder, holdt ham om knæene og bønfuldt ham om at tage mig med.

Jeg skal aldrig glemme, hvordan han venligt og blidt bukkede sig ned og rejste mig op og omfavnede mig. Det var så levende, så virkelig, at jeg følte varmen fra hans bryst, som jeg trykkede mig ind til. Så sagde han: »Nej, min søn, de har fuldendt deres gerning og kan komme med mig, men du må blive og fuldende din.« Jeg klyngede mig stadig til ham. Jeg kiggede ham op i ansigtet – for han var højere end jeg – og tryglede ham: »Jamen så lov mig, at jeg må komme til dig til sidst.« Han smilede varmt og ømt og svarede: »Det afhænger helt af dig selv.« Jeg vågnede med et hul, og så gryede det.

Beretningens morale

»Det kommer fra Gud,« sagde min kammerat (ældste A. M. Musser), da jeg fortalte ham drømmen. »Det behøver du ikke at fortælle mig,« svarede jeg. Jeg forstod ganske

tydeligt moralen. Jeg havde aldrig troet, at jeg skulle blive apostel eller besidde et andet embede i Kirken, og selv på dette tidspunkt faldt det mig ikke ind. Dog vidste jeg, at disse sovende apostle var en hentydning til mig. Jeg sov på min post – sådan som hver eneste mand eller kvinde gør det, hvis de, når de er blevet guddommeligt udpeget til at gøre ét, gør noget andet.

Præsident Youngs råd

Men fra da af ændredes alt sig – jeg var blevet et andet menneske. Jeg holdt ikke op med at skrive, for præsident Brigham Young [1801-1877] havde lagt mærke til nogle af mine artikler i aviserne derhjemme og skrev til mig og rådede mig til at udvikle det, som han kaldte mit »talent for at skrive«, så jeg måske i fremtiden kunne udnytte det »til at grundfæste sandheden og retfærdigheden på jorden.« Det var det sidste råd, han gav mig. Han døde samme år, mens jeg endnu var i missionsmarken, men nu virkede i staten Ohio. Jeg blev ved med at skrive, men

det var for Kirken og Guds rige. Det var min første prioritet. Alt andet kom i anden række.

Talerens vidnesbyrd

Derpå fulgte den guddommelige oplysning, som er vigtigere end alle drømme, syner og andre tilkendegivelser tilsammen. Ved lyset fra Guds lampe – Helligåndens gave – så jeg det, som jeg indtil da aldrig havde set, og erfarede, hvad jeg indtil da aldrig havde vidst, og jeg elskede Herren, som jeg aldrig før havde elsket ham. Min sjæl var mæt, min glæde var fuld, for jeg havde et vidnesbyrd om sandheden, og det har jeg bevarer indtil i dag.

Jeg ved, at min Forløser lever. Ikke engang Job vidste det med større vished. Jeg har et bevis, som jeg ikke kan betvivle, og derfor er jeg i aften blandt dem, som hylder det slogan, som vi står for, og som besidder og forkyn-der et personligt vidnesbyrd om Jesu Kristi guddommelighed. ■

Udgivet i Improvement Era, januar 1926, s. 219-227.

Det største og mest overbevisende af alle vidnesbyrd er, når sjælen oplyses af Helligåndens levendegørende og oplysende kraft – den Talsmand, som Frelseren lovede sine disciple ville blive hos dem, efter at han var draget bort.

VELSIGNELSE

uden mål

Medlemmerne fortæller om den forståelse og de velsignelser, de har fået ved at betale tiende.

Hvert år har vi mulighed for at komme til tiendeopgørelse og under fire øjne sammen med vores biskop eller grenspræsident gennemgå vores tiendebetaling. I denne tid kan vi begynde på en frisk med en beslutning om at betale en ærlig tiende.

»Bring hele jeres tiende til forrådsammeret,« gav Herren befaling om. »Sæt mig på en prøve, om ikke jeg åbner himlens vinduer for jer og udøser velsignelse uden mål over jer« (Mal 3:10). Hvilke åndelige og timelige velsignelser strømmer ned til os gennem himmelske vinduer, som slås vidt åbne, når vi betaler tiende? Kirkemedlemmer fra hele verden bærer vidnesbyrd og fortæller om deres erfaringer.

Ledt tilbage

For næsten fire år siden flyttede jeg hen til min far, som har været et frofast medlem af Kirken i 20 år. Jeg havde aldrig været i kirke og vidste meget lidt om evangeliet.

Lidt efter lidt begyndte jeg at komme i kirke. En søndag til stavskonferencen hørte jeg halvferdser-områdeautoriteten ældste Adelson de Paula Perrella holde en tale om tiende. Skønt jeg ikke forstod ret meget af denne lov, talte ældste Perrella med en sådan selvtilid, tro og glødt, at jeg besluttede, at jeg fra den dag ville betale tiende.

Da jeg begyndte at betale tiende og offerydelse, begyndte der at ske noget forunderligt i min tilværelse. Ånden begyndte at fylde mit hjerte, og ligesom den fortabte søn blev jeg ledt til at vende tilbage til evangeliets sande sti. Herren velsignede mig endog så meget, at jeg blev i stand til at tjene som missionær i Fortaleza Missionen i Brasilien.

Jeg ved, at når vi frofast betaler vores tiende og et gavmildt fasteoffer, kan Herren velsigne os timeligt og åndeligt.

Rafael Barcellos Machado fra Parque Pinheiro Ward i Santa Maria Stav i Brasilien

Herren har lovet, at når vi betaler vores tiende, åbner han »himmelens vinduer for jer og udøser velsignelse uden mål over jer.«

Stol på ham

To måneder efter at jeg var blevet døbt, fortalte jeg søstermissionærerne, at jeg endnu ikke havde betalt tiende. Jeg var arbejdsløs og havde ikke penge nok til hele måneden. Søstrene læste Herrens løfte om, at han vil åbne himlens vinduer, og jeg følte, at Helligånden vidnede for mig: »Stol på Herren.«

Jeg var så glad den næste dag, da jeg betalte tiende af den smule, jeg havde. I løbet af ugen fandt jeg et arbejde. Jeg er så glad for at vide, at hvis vi stoler på Herren Jesus Kristus, udfører han mirakler for os.

Ivanka Ivanova fra Sofia Tsentralen Gren i Sofiadistriktet i Bulgarien

Mere end vi fortjener

Som det eneste medlem af Kirken i min familie måtte jeg overvinde mange forhindringer for at komme på en fuldtidsmission. En af disse var den økonomiske, og jeg brugte utallige timer på at søge arbejde, så jeg kunne tjene penge nok til min mission. Endelig fandt jeg et job, hvor jeg skulle se efter en andens hjem. Skønt jeg kun tjente en smule, kunne jeg betale tiende. Så fandt jeg et andet arbejde, hvor jeg skulle undervise tre børn i engelsk. Det mere end fordoblede min løn, og jeg kunne beholde begge job. Hvilken velsignelse! Da jeg havde arbejdet nogle måneder – og hele tiden betalt min tiende – modtog jeg endelig mit kald til at tjene i Phnom Penh Missionen i Cambodja.

Til tider tænker jeg på Herren som en mester og mig selv som en af hans tjenere. Hvis jeg er en dovent tjener, som kun sover, spiser og underholder mig selv, kan han så belønne mig? Nej. Men hvis jeg arbejder flittigt, holder da vor Mester sine velsignelser tilbage for mig? Nej. Han belønner mig mere, end jeg fortjener. Og hvis vi er lydige mod tiendeloven, hvor rige bliver vore velsignelser da ikke? Han har sagt, at velsignelserne bliver uden mål (se Mal 3:10; 3 Nephi 24:10). Dette er Herrens vidunderlige løfte til alle, som betaler tiende.

Eng Bun Huoch fra Ta Khmau Gren i Phnom Penhs Søndre Distrikt i Cambodja

Min mor måtte på hospitalet. Jeg var meget bekymret for hende og også for, hvordan vi skulle kunne betale for hendes pleje. Følgende søndag kom jeg i tanke om, at jeg endnu ikke havde betalt tiende i den måned.

Sæt troen på prøve

Da jeg tilsluttede mig Kirken i Taiwan som teenager, var det ikke vanskeligt at betale tiende, for jeg tjente ikke ret meget. Men da jeg blev færdig med studierne og begyndte at arbejde, blev det lidt sværere. Der var altid så meget, der skulle købes, og så få penge at købe det for. Men hvert år ved tiendeopgørelsen kunne jeg ærligt fortælle grenspræsidenten, at jeg havde betalt en ærlig tiende.

Sidste år måtte min mor imidlertid indlægges på hospitalets intensivafdeling. Jeg var meget bekymret for min mor og også for, hvordan vi skulle kunne betale for hendes pleje. Følgende søndag kom jeg i tanke om, at jeg endnu ikke havde betalt tiende i den måned. Jeg tænkte, at jeg sikkert fik brug for alle pengene til hospitalsregningen og besluttede at udskyde min tiendebetaling til næste uge. Da søndagen igen nærmede sig,

mindede en sagte røst mig om, at Herren har lovet at ville åbne himlens vinduer, når vi betaler tiende. »Nu er det tid til at sætte min tro på prøve,« tænkte jeg.

Jeg hævede nogle penge i banken og lagde dem i en tiendekuvert. Jeg var lidt tøvende, men samlede mod til mig og gav kuverten til min grenspræsident. Selv om jeg tøvede med at give slip på kuverten, besluttede jeg at overlade sagen i Guds hænder.

Kun en uge senere var der en, som ringede og fortalte mig, at vores forsikrings-selskab snart ville sende en check. »På hvor meget?« spurgte jeg. Beløbet var mange gange større end den tiende, jeg havde betalt. Jeg ved, at når vi er trofaste, svigter Gud os aldrig.

Lu Chia fra BYU's Kinesiske Ward i Brigham Young Universitetets Sjette Stav

Velsignet med fred

Da jeg blev døbt i 2001, begyndte jeg at betale tiende hver måned. Kun otte måneder senere døde min mand. Jeg blev enke med to små hjemmeboende børn og en søn på mission. Skønt mine økonomiske problemer var alvorlige, holdt jeg ikke op med at betale tiende. Jeg er blevet velsignet med mere og mere arbejde, hvilket har sat mig i stand til at tjene flere penge. Men hvad vigtigere er, så føler jeg altid fred med Herren, fordi jeg betaler min tiende.

I dag virker mit lille hus stort og komfortabelt. Jeg føler mig tryk sammen med mine to små børn. Jeg holder aldrig op med at betale tiende, for jeg ved, at Herren har velsignet mig ikke alene med fysisk og åndeligt helbred, men også med visdom og fred.

Josefa Margarida dos Santos Fontes fra Rio Grande da Serra Ward i Ribeirão Pires Stav Brasilien

Vi havde ikke råd til at lade være med at betale tiende

Efter at min hustru Jean og jeg blev døbt den 27. oktober 1957 begyndte vi ikke at betale tiende med det samme, sådan som vi burde have gjort. Jeg syntes, at vi havde for megen gæld og for lidt penge. Jeg burde have vidst, at vi ikke havde råd til at lade være med at betale den.

Et år efter ventede vi vores tredje barn. Vi havde netop købt et nyt hus og havde endnu mere gæld. Omtrent på dette tidspunkt sagde min hustru: »Vi bliver nødt til at betale tiende.« Jeg vidste ikke, hvordan vi skulle kunne det, for vi havde ingen penge tilbage, når udgifterne var betalt, men jeg sagde: »Vi gør det.« Og det gjorde vi så.

Vi var allerede flyttet ind i vores nye hus, men lånet var endnu ikke gjort op, for gaden og indkørslen var ikke færdiganlagt. Det begyndte snart at regne og regne og regne lidt til. Som følge deraf blev anlægsarbejdet på gaden og indkørslen udsat. Lånet blev ikke gjort op, så vi betalte ingen afdrag på huset.

Da arbejdet endeligt blev gjort færdigt, havde kreditforeningen forlagt lånedokumenterne og syntes ikke at have travlt med at finde dem igen. Da man endelig fandt papirerne, havde vi boet i vores hus i seks eller syv måneder uden at betale termin en eneste gang. I denne tid blev vi i stand til at betale ekstra af på nogle af vore andre geldsposter.

Økonomisk set har det ikke altid været let for os, men vi er aldrig holdt op med at betale vores tiende. Vi kalder denne oplevelse en velsignelse fra himlen.

Henry Hardnock fra Midland Andet Ward i Odessa Stav i Texas

Lykke og velbefindende

Da jeg var 20 år gammel og undersøgte Kirken i Ulan-Ude i Rusland, sang min bror og jeg i en musikkonkurrence. Jeg bad for, at vores sang ville gøre indtryk på dommerne. Min bøn blev besvaret, da to af dommerne blev så grebet, at de græd under vores optræden. Og jeg var ovenud lykkelig, da vi vandt andenpladsen og fik udbetalt penge som præmie.

Da min bror og jeg havde delt pengepræmien, kan jeg huske, hvad jeg havde lært om tiende – at Herrens ti procent skal betales til grenspræsidenten. Min familie havde økonomiske problemer, og de modsatte sig, at jeg betalte ti procent til Gud.

Da min bror og jeg vandt en sum penge som præmie i en musikkonkurrence, vidste jeg, at jeg skulle betale tiende af min andel. Min familie havde økonomiske problemer, og de modsatte sig, at jeg betalte ti procent til Gud.

Da en dame havde givet mig en pose æbler, spurgte naboenys yngste søn mig: »Må jeg få ét?« Når nu Herren havde givet mig og min familie så meget, mon så også jeg ville dele med andre?

Men en af grenens medlemmer viste mig, hvordan jeg skulle lægge mine penge i en tiendekuvert. Og jeg følte mig lykkelig, da jeg gav min første tiende til grenspræsidenten i tro på, at vor himmelske Fader ikke ville lade min familie omkomme, fordi de ikke havde penge til at købe mad for.

Samme aften kom en af min mors veninder på besøg. Hun ville gerne hjælpe os og gav os flere penge, end jeg havde betalt. Den oplevelse hjalp mig meget. Jeg blev døbt seks uger senere og er nu på fuldtidsmission.

Jeg ved, at vores lykke og velbefindende påvirkes af, hvor ærlige vi er med hensyn til at betale tiende. Og nu er min familie også af samme opfattelse!

Søster Marita Ivanova i Samara Missionen i Rusland

Fælles om velsignelserne

Engang mens børnene var små, besluttede vi at afprøve Herrens løfte ved at betale tiende, selv om jeg ikke vidste, hvor vi skulle finde penge til at købe mad for. Jeg nævnte ikke vores dilemma for nogen.

Til min store overraskelse kom mine forældre ikke længe derefter på besøg og medbragte kød, kartofler og brød til et godt stykke tid. Men det var ikke det hele. Vores ældste datter var i erhvervspraktik. Hun skulle arbejde i en smørrebrødsforretning, og da ugen var omme, fik hun lov til at tage smørrebrød med hjem til hele familien!

»Nu mangler vi bare noget frugt,« tænkte jeg. Og samme eftermiddag, efter at jeg havde været ud at cykle, så jeg en dame lægge nogle æbler ned i en pose. »Vil du have dem?« spurgte hun. Jeg sagde overrasket, at jeg meget gerne ville have dem.

Netop da kom naboens lille søn forbi. Da han så de lækre æbler, spurgte han: »Må jeg få ét?« Jeg rakte ham posen, og han valgte et. Så takkede han mig og skyndte sig af sted med et lykkeligt glimt i øjnene.

Jeg tænkte bagefter, at Herren må have ønsket også at sætte mig på prøve. Når han nu havde givet mig og min familie så meget, mon jeg så også ville dele med andre? Det gjorde jeg – og har siden da forsøgt at gøre det.

Jytte Christiansen fra Fredericia Ward i Aarhus Stav

Tiende først

Da jeg blev færdig på high school, fik jeg et godt job som sekretær på universitetet og blev i stand til at hjælpe min far med at forsørge familien. Han havde været den eneste i familien med et arbejde, og det havde været svært for ham at forsørge os fire, som gik i

skole. Vi havde til tider manglet selv det mest nødvendige.

Da jeg blev 18, døde min far pludselig. Min mor kunne ikke arbejde, for hun var syg, og som den ældste måtte jeg forsørge familien.

En dag, hvor jeg var ked af det, fordi jeg ikke havde tjent nok penge til at betale alle vore udgifter, dækkede jeg om løftet i Malakias' Bog. Jeg bad til vor himmelske Fader og mindede ham om, at jeg betalte en fuld tiende, selv når jeg ikke havde penge til mad. Senere samme dag kom biskoppen på besøg og havde mad og hjælp med. I al den tid jeg har forsuret min familie, har Herren aldrig svigtet mig.

Da min bror blev gammel nok til at tage på mission, ville han hellere blive hjemme og arbejde for at hjælpe til med at betale for husholdningen. Men vi følte, at han skulle tage af sted, så han sagde sit job op og tog på mission. Følgende måned fik jeg lønforhøjelse. Alt mens han var på mission manglede min familie ikke noget. Jeg fik et stipendium og fik mulighed for at læse til produktdesigner. I denne periode holdt vore sko længere, vores tøj blev ikke så hurtigt slidt op, og vi blev ikke så ofte syge.

Da jeg havde forsuret min familie i seks år, blev jeg gift med en vidunderlig mand i templet i Guayaquil i Ecuador. Vores mål har altid været at betale tiende, og det har vi altid

gjort. Hver måned lagde vi først vores tiende til side. Vi havde ikke alt, men vi led heller ingen nød.

To år efter at vi var blevet gift, døde min mand i en trafikulykke. Nu forsørger jeg igen min egen familie. Men jeg har et godt job og jeg ved, at hvis jeg fortsætter med at efterleve tiendeloven, har min lille søn og jeg, hvad vi har behov for. Jeg ved af hele mit hjerte, at Herren aldrig vil svigte mig, og at han fortsat vil udøse velsignelser over mig – ikke kun timelige, men også åndelige. ■

Karina Vanegas Barcia fra Monay Gren i Cuenca Stav i Ecuador

Jeg forsurede min familie i seks år, og blev så gift med en vidunderlig mand i templet i Guayaquil i Ecuador. Vores mål var altid at betale tiende først. Vi havde ikke alt, men vi led heller ingen nød.

UDEN SAMMENLIGNING

EMMA WITHERS

*Ingen jordisk lykke
kan sammenlig-
nes med den
fred og glæde,
som templet
giver.*

På en fami-
lieferung for
nylig i en
dyrepark nord for
vores hjem i Sydafrika
besluttede min familie, at
vi ville tilbringe et par nætter
i Johannesburg og gå i templet.

Hotellet i Johannesburg var fantastisk.
Det var et hotel af den slags man ser på film.
Soveværelset var større end mit køkken og
opholdsstue tilsammen, flisegulvet i badevæ-
relset var opvarmet, og fjernsynet kom frem
af en kasse, når man trykkede på en knap.
Personalet stod klar til at betjene os ved
vores mindste vink.

Jeg var imponeret. Jeg tænkte, at det var
sådan, mit liv burde være: Man skulle svæve
rundt og føre sig frem som kongelige. Faktisk
var jeg så betaget af hotellets luksus, at jeg
helt glemte, hvorfor vi egentlig var der.

Den eneste mulighed min bror, min sø-
ster og jeg fik for at gå i templet og udføre

Templets skøn-
hed og det, jeg
føjte, da jeg
udførte dåb, var et
bvilket som helst offer
værd.

dåb for de døde var lørdag mor-
gen. Men i stedet for at
tænke på templet,
var det eneste, jeg
tænkte på, hvor dej-
ligt det ville være at
sove længe lørdag,
tilbringe dagen
på dette smukke
hotel og så rejse
hjem.

Men vi besluttede
at gå i templet. Da jeg
trådte ind ad templets døre
og så og følte stedets hellighed og
skønhed, kom jeg på andre tanker, og jeg
indså, hvad der var det vigtigste. Hotellet
havde måske nok været smukt, men det
kunne ikke måle sig med templet. Det jeg
føjte, mens jeg udførte dåb for de døde,
bragte jeg stor fred og glæde, større end
nogen verdslig fornøjelse.

Jeg er så taknemlig for at have gjort denne
erfaring. Det er let at blive opslugt af de
verdslige ting. De er tillokkende, men den
glæde, de bringer, varer ikke ved. Nu forstår
jeg mere tydeligt, at ægte glæde og fred kun
kan findes ved at adlyde og holde vor him-
melske Faders bud. ■

*Emma Withers er medlem af Cambridge
Universitetets Andet Ward i Cambridge Stav
i Massachusetts.*

Lille Liahopa

Verdens lys

**Et julebudskab fra Det Første Præsidentskab
til verdens børn**

Hvor er jødernes nyfødte konge? For vi har set hans stjerne gå op og er kommet for at tilbede ham* (Matt 2:2). Sådan sagde de vise mænd for længe siden, da de fulgte det himmelske lys, som førte dem til menneskehedens Frelser.

Jesus Kristus, som blev født i ydmyge kår, korsfæstet og opstod, leder os ved sit lys på de stier, vi bør følge. Når vi ser hen til ham, følger hans lys og gør, hvad han ønsker af os, finder vi fred og lykke.

Vi vidner om, at Jesus Kristus er vor Forløser og Ven. Han er verdens lys. Han lever, og fordi han lever, skal vi også leve evigt (se Joh 14:19).

Med kærlig hilsen
Det Første Præsidentskab

MAN SKAL KALDE HAM UNDERFULD, SIMON DEWEY, BRAGT MED TILLAELSE FRA ALTUS FINE ART, AMERICAN FORK, UTAH

Hvad er jul?

VICKI F. MATSUMORI

»Og er villige til at ... stå som Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder« (Mosiah 18:9).

Hvad er jul? Præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab har sagt at jul er børn, minder, at give og opfyldelse af profetier (se »Hvad er jul?« *Liabona*, december 1998, 2-6).

Jul er børn. Det er glæde, spænding og håb.

Jul er minder. Det er en tid til at mindes og vise den kærlighed, som Jesus har bedt os alle om at have til hinanden.

Jul er at give. Nogle gange giver vi ting. Andre gange giver vi tjenester. Præsident Monson har sagt, at vi giver »vor Herre og Frelser taknemlighedens gave ved at efterleve hans lærdomme« (*Liabona*, december 1998, s. 6).

Jul er opfyldelse af profeti. Englen sagde: »I dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren« (Luk 2:11).

Da Jesus Kristus blev født, viste der sig en ny stjerne. Men ikke alle forstod, hvilken betydning det havde. De vise mænd fra Østerland vidste, hvad det betød. De kom for at tilbede Jesus. Vi kan være ligesom de vise mænd. Vi kan lære om Jesus Kristus og følge ham.

Hvad er jul? Jul er at fejre den gave, vor himmelske Fader har givet hver eneste af os: Hans Søns, Jesu Kristi, fødsel. Vi kan takke for denne gave ved, gennem vores eksempel, at vise, at vi altid vil følge ham.

Julekalender

Tag side 8-9 ud af bladet og lim siden på et stykke karton. Klip de nummererede stjerner på side 5 ud. Læs hver dag i december det skriftsted, som står på stjernen til den pågældende dag. Svar på spørgsmålet, eller udfør aktiviteten. Lim derefter stjernen på billedet. Sæt eller hæng billedet et sted, hvor det minder dig om, at du skal følge Jesu eksempel.

Forslag til fællestid

1. *Skriv sætninger fra sangen »Jesu Kristi Kirke« (se Forslag til fællestid og til børnenes nadvermødeprogram år 2003) på nogle sedler. Bed nogle børn om at stille sig langs væggene med sedlerne i hånden. Tal om nogle af de principper, sangen handler om – f.eks. at hvis man tilhører Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, ved man, at Kirken blev genoprettet af Joseph Smith. Syng en sang eller en salme om genoprettelsen. Gentag dette for hver sætning. Bed hvert af de andre børn om at stille sig hen ved siden af barnet med den sætning, der betyder mest for dem. Syng »Jesu Kristi Kirke«, og bed børnene om at vende sig mod den, som har den sætning, der bliver sunget om. Bed dem om at synge som om de var deres vidnesbyrd.*

2. *Hjælp børnene til at forstå, hvordan de ved at være missionærer nu, kan være med til at udbrede evangeliet. Udvalg et barn til at være medlemsmissionær, og bed vedkommende om at kontakte så mange mennesker i Primary som mulig på et halvt minut. Vedkommende benævner sig til et andet barn eller til en voksen, som står stille. Medlemsmissionæren giver den anden person hånden og siger: »Hej, jeg bedder _____, og jeg er medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.« Hvor mange mennesker nåede medlemsmissionæren at kontakte? Gentag aktiviteten, men med følgende forskel: Så snart en har vekslet håndtryk med medlemsmissionæren, bliver vedkommende også medlemsmissionær og begynder at give andre hånden. Hvor mange mennesker blev nu kontaktet? Forklar, at vi er medlemsmissionærer, når vi efterlever evangeliet. Læs Matt 7:24-27; Mark 12:41-44; Luk 10:25-27; Job 5:39. Nævn nogle måder at blive en god medlemsmissionær på. Del børnene op i grupper, og lad hver gruppe ved hjælp af et rollespil vise, hvordan de kan være gode missionærer nu. Syng nogle sange eller salmer om missionering. ●*

1

Luk 1:26-33

Hvem fortalte Maria, at hun skulle føde et barn?

10

Matt 2:7-10

Hvor sendte Herodes de vise mænd hen?

16

Matt 5:43-44

Jesus Kristus sagde, at vi skulle elske vore fjender. Begi dine personlige bønner uvenlig over for dig, så du bliver velsignet.

2

Matt 1:18-21

Hvorfor kaldte Maria og Josef barnet Jesus?

21

Mark 10:13-14

Jesus Kristus viste, at børn betyder meget for ham. Vis din kærlighed over for din bror, søster, far eller mor ved at læse en historie for vedkommende.

3

Luk 2:3-6

Hvorfor drog Josef og Maria til Betlehem, før Jesus blev født?

11

Matt 2:11

Hvordan viste de vise mænd, at de vidste, at det lille barn var Frelseren?

5

Luk 2:8-11

Til hvem bekendtgjorde englen, at Frelseren var født?

4

Luk 2:7

Hvorfor lagde Maria det lille Jesusbarn i en krybbe?

7

Matt 22:37-39

Jesus Kristus sagde, at vi skulle elske vores næste. Planlæg sammen med din familie, hvordan du kan gøre en god gerning for din næste.

12

Matt 2:13-15

Hvorfor flygtede Josef med Maria og Jesus til Egypten?

Matt 6:3-4

Jesus Kristus sagde, at vi skulle hjælpe andre. Udfor i det skulde en god gerning for et medlem af din familie.

22

Matt 22:37-39

Jesus Kristus sagde, at vi skulle elske vores næste. Planlæg sammen med din familie, hvordan du kan gøre en god gerning for din næste.

6

Luk 2:12

Hvad brugte Maria som juggle til Jesus?

13

Matt 5:6

Jesus Kristus forklarede, at vi bliver velsignet for at stræbe efter retfærdighed. Brug mindst ti minutter på at læse skriftsteder eller historier fra skriften.

23

Joh 13:34

Jesus Kristus sagde, at vi skulle elske hverandre. Vis din kærlighed over for dine forældre ved at hjælpe til uden at være blevet bedt om det.

7

Luk 2:13-14

Hvem priste Gud sammen med englen?

24

Jesus Kristus lovede, at vi skulle glæde os over. Skriv din dagbog de følelser, du får for ham.

8

Luk 2:15-17

Hvor gik hyrderne hen, efter at englene havde fortalt dem?

19

Matt 7:12

Jesus Kristus sagde, at vi skulle behandle andre, som vi selv ønsker at blive behandlet. Skriv et brev til en, som bor langt væk, f.eks. en missionær eller en af dine bedsteforældre.

14

Matt 5:9

Jesus Kristus sagde, at vi skulle være fredsstiftere. Vær fredsstifter i din familie ved ikke at skændes med andre.

18

Matt 7:7-8

Jesus Kristus sagde, at vi skulle blive besvaret. Meld dig frivilligt til at være familiebønnen.

9

Matt 2:1-2

Hvordan vidste de vise mænd, at Jesus var blevet født?

Matt 5:16

Jesus Kristus sagde, at vi skulle være gode eksempler for andre. Vær et godt eksempel ved at vælge det rene.

20

Luk 17:12-19

Jesus Kristus roste den spedalske, som takkede ham. Skriv et lille brev eller tegn en tegning som tak til din primærlærer for det, som han eller hun har lært dig.

En seng til Nils

DIANE L. MANGUM

Bygger på en virkelig begivenhed

»Enhver, som har forladt hjem ... eller marker for mit navns skyld, får det hundredobbelt igen og arver evigt liv« (Matt 19:29).

Nils hørte, hvordan det knirkede og knagede, og så hørte han et stort brag! Alle i huset sprang op og fandt de to missionærer begravet under en bunke af tæpper og brædder, som havde været Nils' seng. Hans seng havde været for lille til disse to granvoksne mænd, som var i Sverige for at forkynde evangeliet.

De var kommet lige efter aftensmaden og var blevet så længe, at mor havde insistert på, at de blev der natten over. Hun havde ladet dem sove i Nils' seng, mens han måtte sove på gulvet.

Nils så bedrøvet på sin ødelagte seng. »Du skal ikke være ked af det,« sagde mor. »Far laver dig en ny seng.«

Men far havde tilsyneladende ikke tid. Han arbejdede hele dagen og talte med missionærerne om aftenen.

Han sagde, at Mormons Bog forklarede alt, hvad han ikke havde forstået i Bibelen.

Inden længe blev mor, far, Peter, Botilla og Bengt døbt ind i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Nils og hans lillesøster måtte vente, til de blev otte år. Selv om de var lykkelige, virkede det som om, alle andre i byen var vrede – især bedstemor og bedstefar. Nils' familie besluttede sig for at rejse til Amerika, hvor de kunne være sammen med andre medlemmer.

»Du kommer til at holde af Amerika, Nils,« sagde mor, »og når vi kommer frem, skal du nok få en ny seng.«

Skibet til Amerika var stuvende fuldt af andre svenske og danske medlemmer af Kirken. Nils sov oven på to kæmpestore vandtønder. Han var bange for at falde ned, når skibet gyngede op og ned! Han længtes efter at se land og komme til at sove i en seng, som stod stille.

Men Nils' første seng i Amerika stod *ikke* stille. Da de

var gået fra borde, steg de på et tog. Nils faldt i søvn til lyden af hjulenes gungren. Da de stod af toget i noget, der hed Council Bluffs, læssede de deres bagage op i nogle oksekærrer. Nils havde syntes, at der var trangt på skibet, men det her var endnu værre!

»Der er ikke plads til madrasser og puder,« råbte lederen af vogntoget. »I skal kun tage jeres tøj og tæpper med!«

»Ingen puder, ingen madras og ingen seng,« sukede Nils.

Hans familie delte vogn med en enke og et nygift par. Hver nat sov Nils og hans familie på jorden, og dag efter dag vandrede de hele den støvede vej til Salt Lake City. Da de nåede frem, delte de hus med en anden familie.

Familiens første eget hjem i dalen var et lille værelse med lerstampet guld, som var gravet ind i en bakkeskråning. De sov i tæpper, som kunne rulles sammen om dagen. De længtes efter et mere permanent hjem.

Endelig fandt far dem et stykke jord, hvor de kunne bygge deres eget hus. Endnu engang pakkede de alt ned i deres vogn og kørte til Huntsville i Utah. Dalen var grøn og græsklædt, og bjergskråningerne var dækket af træer. Deres andet hjem var en rå træhytte med utæt tag og madrasser af majstaver på gulvet.

Juledag flyttede de endelig ind i et rigtigt bjælkehus med trægulv, fyrretræstegl og rigtige senge! Fire et halvt år efter at være rejst fra Sverige puttede Nils sig ned under dynen i sin egen nye seng. Det knirkede lidt, når han rørte på sig, og det mindede ham om den nat, hvor hans gamle seng var gået i stykker. Hvor alt dog havde forandret sig! Nils smilede. Måske kunne også han rejse til Sverige på mission, når han blev stor. Men hvis han gjorde, ville han holde sig fra små senge! ●

Mange år senere vendte Nils P. Lofgren tilbage til Sverige som missionær.

Hvad er jul?

Læs om aktiviteten og vejledningen på side 14 og 5.

PAULUS AFSLUTTER SIN MISSION

Nogle romerske soldater førte Paulus væk fra jøderne, men lod ham tale til jøderne først. Han fortalte dem, at han var på mission, og at han forkyndte Jesu Kristi evangelium. Han havde set et lys fra himlen og havde hørt Frelserens røst.

ApG 21:31-40; 22:1-21

ILLUSTRATION: PAUL WANN

Da Paulus gik op til templet i Jerusalem, tog han nogle mennesker med sig, som ikke var jøder. Det blev jøderne vrede over. De førte ham ud af templet og slog ham.

ApG 21:26-32

Jøderne troede ikke på ham. De råbte af ham og ville slå ham ihjel. Soldaterne satte Paulus i fængsel for natten.

ApG 22:22-30; 23:1-10

Den nat besøgte Frelseren Paulus og sagde, at han ikke skulle være bange. Jesus sagde, at Paulus skulle rejse til Rom og forkynde evangeliet der.

ApG 23:11

Jøderne ville have romerne til at slå Paulus ihjel, så romerne sendte ham til deres konge, Agrippa. Da kong Agrippa spurgte, hvad Paulus havde gjort, sagde Paulus, at han havde været farisæer og havde hadet dem, som troede på Jesus. Han havde sågar ladet dem sætte i fængsel. Men så havde han set et lys fra himlen og havde hørt Frelserens røst. Nu troede han på Jesus.

ApG 23:12-35; 25:13-23; 26:1-15

Paulus vidnede for kong Agrippa om, at evangeliet var sandt, at Jesus var opstået og havde bedt Paulus om at forkynde hans evangelium. Jøderne hadede Paulus, fordi han adlød Jesus Kristus og underviste om ham.

ApG 26:16-26

Kong Agrippa sagde, at han næsten var begyndt at tro på Jesus på grund af det, Paulus sagde. Kongen mente ikke, at Paulus skulle dø. Han sendte Paulus til Rom.

ApG 26:27-32; 27:1-2

Paulus sad fængslet i Rom i to år. Mange mennesker kom for at besøge ham og blive undervist i evangeliet. Han skrev breve til de hellige i andre lande. Mange af disse breve findes i Det Nye Testamente.

ApG 28:16-31

Paulus vidste, at han ville blive slået ihjel, men han var ikke bange. Han havde adlydt Guds bud, han havde forkyndt evangeliet, og han havde afsluttet sin mission. Han vidste, at vor himmelske Fader elskede ham, og at han efter sin død skulle bo hos vor himmelske Fader og Jesus Kristus.

2 Tim 4:6-8

Et vidne for Gud

ÆLDSTE HENRY B. EYRING
De Tolv Apostles Kvorum

Vidste du, at da ældste Henry B. Eyring voksede op, holdt hans gren kirkemøder på et hotel? Senere blev møderne holdt i hans hus. Han og hans brødre var de eneste medlemmer af Kirken på deres skole. I denne tid lærte han, hvordan man står som vidne for Gud. Han fortæller os om, hvordan man er et vidne.

Alle medlemmer har i dåbsvandet indgået pagt om at være vidne for Gud. Alle medlemmer har indgået pagt om at gøre gode gerninger, sådan som Frelseren gjorde.

Denne pagts kraft til at elske og vidne bør ændre medlemmerne væremåde over hele verden.

Mange tusinde gange hver dag bliver Kirkens medlemmer iagttaget af mennesker, som er nysgerrige efter at lære noget om vores levevis. Pagten forpligter os til at være vidner, så derfor forsøger vi at forklare dem, hvordan evangeliet har gjort os lykkelige. Deres opfattelse af os afhænger i høj grad af, om de føler, at vi holder af dem.

Jeg kan give dem, som fortæller andre om evangeliet, to løfter. Det første er, at selv dem, som forkaster det, en dag vil takke os. Mere end én gang har jeg bedt missionærerne om at besøge venner, som

boede langt fra mit hjem, dernæst erfaret at missionærerne var blevet afvist, for derefter at få et brev fra min ven med ord som disse: »Jeg var bæret over, at du ville tilbyde mig noget, som jeg vidste betød så meget for dig.« Mit andet løfte er, at når

I fortæller andre om evangeliet, bliver det også dybere rodfæstet i jeres eget hjerte. Det bliver en kilde, som vælder med vand til evigt liv for os, når vi fortæller andre om det.

Alle vi, som har indgået pagter med Gud, møder udfordringer, som er enestående for os. Men vi har alle nogle løfter til fælles. Vor himmelske Fader kender os og vore forhold og endog, hvad der venter os i fremtiden. Hans elskede Søn, Jesus Kristus, vor Frelser, har lidt og betalt for vore synder og for alle dem, som vi nogen sinde kommer til at møde. ●

Fra en generalkonferencetale fra oktober 1996.

Tempelkort

I hele 2003 indeholder *Lille Liabona* tempelkort. Tag kortene ud af bladet, lim dem på karton og klip dem ud. Du kan samle på kortene, så de kan minde dig om templets betydning.

Templet i Birmingham i Alabama

Indviet den 3. september 2000 af præsident Gordon B. Hinckley

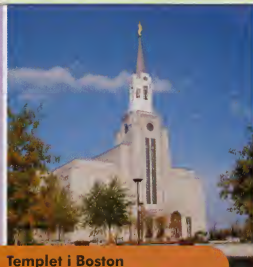
FOTO: ANDREW CHOW

Templet i Santo Domingo i Den Dominikanske Republik

Indviet den 17. september 2000 af præsident Gordon B. Hinckley

FOTO: DAVID INET

Templet i Boston i Massachusetts

Indviet den 1. oktober 2000 af præsident Gordon B. Hinckley

Templet i Recife i Brasilien

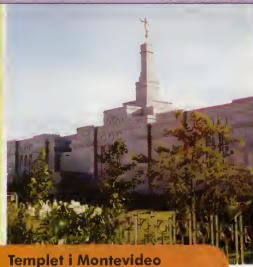
Indviet den 15. december 2000 af præsident Gordon B. Hinckley

Templet i Porto Alegre i Brasilien

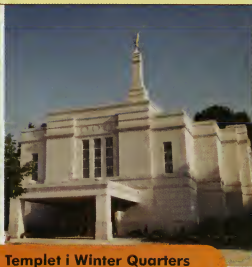
Indviet den 17. december 2000 af præsident Gordon B. Hinckley

FOTO: MARCO ANDRINI

Templet i Montevideo i Uruguay

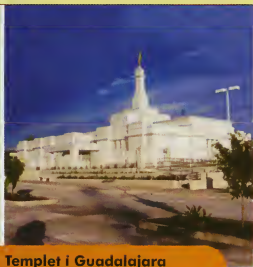
Indviet den 18. marts 2001 af præsident Gordon B. Hinckley

Templet i Winter Quarters i Nebraska

Indviet den 22. april 2001 af præsident Gordon B. Hinckley

FOTO: ANDREW GARDON

Templet i Guadalajara i Mexico

Indviet den 29. april 2001 af præsident Gordon B. Hinckley

Templet i Perth i Australien

Indviet den 20. maj 2001 af præsident Gordon B. Hinckley

Bered dig ved at leve forudseende samt betale tiende og offerydelser

Udvælg under bøn de skriftsteder og lærdomme fra dette budskab, som opfylder behovene hos søstrene på din kreds. Fortæl dem om dine egne erfaringer, og bær vidnesbyrd. Bed dem, du underviser, om at gøre det samme.

Hvad indebærer en forudseende levevis, og hvordan kan det være en velsignelse for os?

Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985): »Sparsommelig (forudseende) levevis ... antyder at holde hus med vore forsyninger, at planlægge vore økonomiske forhold klogt, at sørge for personlig sundhed samt tilstrækkelig uddannelse og forberedelse af sin karriere, idet man er tilstrækkeligt opmærksom på hjemmeproduktion og oplagring såvel som udvikling af følelsesmæssig modstandskraft ...

Lad os gøre alt dette, fordi det er rigtigt, fordi det er tilfredsstillende, og fordi vi er lydige mod Herrens råd ... Det er rigtigt, at der vil komme vanskelige tider – for Herren har forudsagt dem ... Men hvis vi lever fornuftigt og sparsommeligt, vil vi være sikre, som om vi var omsluttet af hans hænder« (»Velfærdstjenester: Evangeliet i Funktion« *Den danske Stjerne*, april 1978, s. 120).

Præsident Gordon B. Hinckley: »Vi er igen og igen blevet rådet

omkring uafhængighed, om gæld, om sparsommelighed ...

... Lad os ... have lidt mad gemt væk, så vi kan klare os i en tid, hvis der er brug for det. Men lad os ikke gå i panik eller gøre noget ekstremt. Lad os i enhver henseende være fornuftige. Og lad os frem for alt ... gå fremad med tro på den levende Gud og hans elskede Søn« (»De tider, vi lever i«, *Liabona*, januar 2002, s. 84-85).

Bonnie D. Parkin, Hjelpeforeningens præsidentinde: »Reklamebranchen er meget dygtig til at gøre vore ønsker til vore behov. Fristelserne til at købe mere, end vi har råd til, er ofte overvældende. Regelmæssig tiendebetaling lærer os at styre vores økonomi. Tiendebetaling fritager os ikke fra nødvendigheden af at sætte tæring efter næring. Familiens lykke afgøres ikke af ting. Den findes, når mand og hustru arbejder sammen, taler sammen og løser problemerne« (kvindekonference, Herriman, Utah, 8. februar 2003).

Hvordan er tiende og offerydelser med til at berede os åndeligt og timeligt?

Malakias' Bog 3:10: »Sæt mig på en prøve, om ikke jeg åbner himlens vinduer for jer og udøser velsignelse uden mål over jer.«

Præsident N. Eldon Tanner (1898-1982), forstærkgiver i Det Første Præsidentskab: »Betaling af tiende er ... en befaling med et løfte. Hvis vi adlyder den befaling, bliver vi lovet, at vi skal have fremgang i landet. Denne fremgang består af mere end materielle goder – den kan også omfatte at kunne glæde sig over et godt helbred og en klar forstand. Den omfatter også familiesolidaritet og åndelig fremgang« (»Bestandighed midt i forandringer«, *Den danske Stjerne*, maj 1980, s. 128).

Eldste Joseph B. Wirthlin fra De Tolv Apostles Kvorum: »At bidrage med gavmilde fasteofre velsigner giverne rigt og gød dem til Herrens og biskoppens medarbejdere i at hjælpe med at lindre lidelser og fremme uafhængigheden ... Under vore gunstige forhold bør vi måske evaluere vore ofre og afgøre, om vi er så gavmilde over for Herren, som han er over for os« (»Inspireret velfærd i Kirken«, *Liabona*, juli 1999, s. 92). ■

Spørgsmål & svar

Hvad kan jeg give min familie til jul, som har større værdi end noget, som er købt i en forretning?

Svarene er ment som en hjælp og vejledning og er ikke en officiel udtalelse om Kirkens lære.

LIAHONA

Forestil dig følgende situation. Du har lige fået en gave. Den er stor. Den er flot. Den er dyr. På kortet står der:

»Glædelig jul. Jeg har ikke gjort mig nogen umage for at finde denne gave. Jeg har ikke brugt nogen kræfter på at lave den. Jeg havde pengene, så det var egentlig ikke noget offer. Held og lykke med den.«

Selvfølgelig får du sikkert aldrig et sådant kort. Men måske får du en sådan gave – noget som er flot, men uden egentlig værdi.

Hvordan kan du være sikker på, at den gave, du giver, betyder noget for den, som får den? Uanset hvad gaven er, så er det overvejelserne, det personlige præg og offerviljen, som gør forskellen.

For eksempel betyder et oprigtigt digt, som du har arbejdet på i dagevis, eller at du tilbyder dine forældre at passe børn gratis en aften, så de kan få lidt tid sammen, mere end en gave, som det har taget dig fem minutter at købe, uanset hvor dyr den er.

Den amerikanske digter Ralph Waldo

Kristus har givet os den største gave – forsoningen. Vi kan give andre gaver, som vidner om Kristus og hans gave.

At give af sig selv, sådan som Kristus gjorde, vil sige at man giver af sin tid, sine talenter og af sin kærlighed.

Blot fordi en gave er dyr, er det ingen garanti for, at den betyder noget for den, du giver den til.

Gør dig nogle overvejelser. Hvad man vedkommende bedst kunne tænke sig, have brug for eller ønske sig?

En tjeneste kan være en værdifuld gave. Tilbyd at hjælpe til med pligter eller andre opgaver.

Emerson har skrevet: »Ringe og smykker er ikke gaver, kun undskyldninger for gaver.

Den eneste [virkelige] gave er en del af dig selv« (*The Complete Writings of Ralph Waldo Emerson*, 1929, s. 286).

Kristus viste os, hvordan vi skal give gaver. Hver gang man vender en side i skrifterne er det som om, der er endnu en fortælling om, hvordan Frelseren gør noget for andre eller giver af sig selv. Han gav sin tid – ved at besvare spørgsmål. Han gav sine talenter – ved at undervise mennesker og trøste de syge. Han gav sin kærlighed – ved at tjene uselvisk. Vi kan også give af os selv ved at tilbyde vores tid, talenter, tjeneste og kærlighed.

Kristus har også givet os den største af alle gaver: Muligheden for at opnå evigt liv ved hans forsoning (se L&P 14:7). Vi kan ikke sone for andre, men de gaver, vi giver, kan lære andre om den gave, Kristus gav. Her følger nogle forslag, mange af dem fra vore læsere. Se også »Hjemmelavet jul« på side 6 i dette blad.

★ Giv et billede af Jesus sammen med et skriftsted og et par ord om dine følelser for Frelseren.

★ Giv »tjenestekuponer«, hvor du tilbyder din hjælp med huslige pligter og andre opgaver.

★ Gør noget, som viser familiens medlemmer, at du elsker dem.

★ Tilgiv en eller anden, eller bed en anden om at tilgive dig.

★ Skriv et opmuntrende brev.

★ Giv en eller anden en Mormons Bog.

★ Tilbring tid sammen med en, og gør noget, hvad han eller hun godt kan lide.

★ Mal et billede, skriv et digt,

komponer en sang.

Det tager ofte længere tid at finde ud af, hvad man vil give, og derefter at give af sig selv end at løbe hen i forretningen. Så vær i god tid. Du vil opdage, at den ekstra anstrengelse er umagen værd, og du vil blive belønnet med lykke og varme i sjælen.

Præsident David O. McKay (1873-1970) har sagt: »Julens ånd er Kristi ånd, som får hjertet til at gløde i broderlig kærlighed og venskab og tilskynder os til at gøre gode gerninger.« (*Gospel Ideals*, 1953, s. 551).

LÆSERE

Nogle af de vigtigste gaver kommer ikke fra en butik.

Nogle af de gaver, man kan give, og som rummer et tryl-leri, som købegaver ikke

har, er venlighed, kærlighed og barmhjer-tighed. Vi vælger navnet på en i familien, fylder små poser med sedler med opmun-trende ord eller en tjeneste, vi kan gøre, og måske et stykke slik.

Briana Deaver på 14 år fra Rocklin 4. Ward i Rocklin Stav i Californien

Der findes mange dejlige gaver, men den vigtigste gave, vi kan give, er Mormons Bog og et vidnesbyrd om sandheden af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Når vi hilser på hinanden med et taknemligt hjerte og en oprigtig sjæl, er det som om, vi ser ind i Frelserens kærlige ansigt.

Phyllishena Faamoe Savelio på 19 år fra Lalovi Ward i Upolu Vestre Stov i Samoa

Jeg tænkte, at det ville være en god ide at lave noget til min lillebror til jul i år. Svaret fandt jeg i Kirkens blade. Til næsten alle artikler er der en siderubrik med et citat og et billede. Hvis man klæber dem fast på et stykke pap og indpakkingspapir, er de gode som bogmærker. Jeg beklædte også en æske med citater til at have dem i.

Jenny Maynes på 16 år fra Geneva Ward i Naperville Stov i Illinois

De gaver, jeg planlægger at give, er gaver, som jeg selv har lavet, måske et digt eller et hjemmelavet kort, hvori jeg skriver, hvor meget jeg elsker dem. For mig er det ikke prisen, som tæller – det er tanken.

Carol T. Vallo på 21 år fra Calasiao 2. Gren i Calasiao Distriktet i Filippinerne

Ligesom Frelseren kan vi give vore medmennesker en uvurderlig gave – vores kærlighed. Ting smuldrer bort med tiden, men glæden ved at vide, at nogen holder af dig, koster

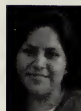
ikke noget og hører aldrig op.

Luiz Henrique Keng Quieroz jun. på 17 år fra Cariacica Ward i Vitória Stov i Brasilien

Lad os nogle få øjeblikke se bort fra julekatalogerne med deres gaver med eksotiske beskrivelser. Lad os tilmed se bort fra blomsterne til mor, det særlige slips til far, den søde dukke, toget der kan fløjte, den længe savnede cykel – ja, tilmed »Star Trek«-bøger og videoer – og benvende vore tanker på de gaver fra Gud, der er varige [blandt andet] kærlighedens gave.»

Præsident Thomas S. Monson, forstædiger i Det Første Præsidentskab, »Gaver«, Sjørnen, juli 1993, s. 58.

Til jul sidste år ringede min ven. Han bar vidnesbyrd om evangeliet og vor Frelser. Jeg var så rørt, at jeg stadig kan huske det. I det øjeblik indså jeg, at smykker, tøj og legetøj

ikke er de bedste gaver, men at den bedste gave er et vidnesbyrd om, at Kristus blev født blandt os, at han brød dødens lænke, og at han lever i dag.

Jephsey Lorena T. Cardenas på 23 år fra Jardim Roberto Ward i São Paulo Parque Pinheiros Stov i Brasilien

HVAD MENER DU?

Kære unge læsere: Send os jeres svar på nedenstående spørgsmål sammen med dit navn, din alder, din privatadresse samt ward eller gren og stov. Vedlæg et foto af dig selv (4 x 5 cm eller større).

Questions and Answers 1/04

Room 2420, 50 East North Temple Street
Salt Lake City, UT 84150-3220, USA
cur-llahona-imag@ldschurch.org

Send dit svar, så vi har det senest den 15. januar 2004.

SPØRGSMÅL

»Jeg er ikke tiltrækkende. Du skal ikke forsøge at overbevise mig om, at jeg er det. Hvorfor har vor himmelske Fader givet mig det ansigt og den figur, jeg har? Han må da have vidst, hvor meget det ville såre mig.« ■

»Jeg er det sande vintræ«

»Jeg er vintræet, I er grenene. Den, der bliver i mig, og jeg i ham, han bærer megen frugt; for skilt fra mig kan I slet intet gøre« (Job 15:5).

ÆLDSTE ANTHONY R. TEMPLE

Halvfjerdser-områdeautoritet
Nordamerikas nordøstlige område

Tidligt i vores ægteskab anlagde min hustru og jeg en have. Vi vidste ikke ret meget om havebrug, men vi mente, at jorden i det bageste hjørne af haven så frugtbar ud. Og det var den sandelig også. Et sted såede vi banansquash. Rankerne voksede stort set af sig selv, indtil de var 10-15 meter lange og slyngede sig hen ad et langt plankeværk. Frugterne var enorme. Det var et fantastisk resultat for os nybegyndere.

I skrifterne læser vi ofte om vingårde og vintræer. Men det er ikke lige så let at dyrke druer, som det er at dyrke squash. Det kræver det rigtige klima og et dygtigt håndslag at pleje en frugtbar vingård.

Druen var en vigtig del af den tidlige hebraiske kultur, og plateauerne og bakkerne

i det hellige land udgjorde et ideelt sted til druedyrkning. Jorden blev gjort klar, vinstokkene blev plantet på bjergskråningerne, og vingårdene blev omhyggeligt indhegnet for at hindre uønskede dyr eller menneskers adgang. Vinstokkene blev plejet og beskåret, så de kunne give så megen frugt som muligt.

Beskæringen er sandsynligvis den vigtigste del af druedyrkningen. De grene, som ikke bærer frugt, skæres af. Når den kraftigste ranke på vinstokken når en bestemt længde, skærer man den tilbage ved at skære top-skuddet af, så man tvinger den til at udvikle sideskud. En sådan beskæring hæmmer væksten i toppen af ranken og sender næring til de nye ranker. Når disse sidegrene så udvikler sig, bærer hver enkelt gren lige så megen frugt som den første ranke havde båret. Vinstokkens stærke hovedstamme, som er dybt rodfæstet i jorden, bringer næring til alle disse lange frugtbærende ranker.

Vi må hente vores åndelige næring hos Jesus Kristus. Han er kilden til al sandhed og al godhed.

Symbolikken med vingården og vintræet

Vingårde er ofte blevet brugt som symbol i skrifterne. I Johannesevangeliet brugte Frelseren vintræet som billede på hans forhold til dem, som skulle blive hans disciple.

Inden han forlod Getsemane, forklarede Frelseren apostlene, hvordan de måtte leve, hvis de fortsat ville være hans disciple. I denne hellige stund lærte han dem blandt andet, at deres liv måtte være grundfæstet på ham og hans lærdomme:

»Jeg er det sande vintræ, og min fader er vingårdsmanden.

Hver gren på mig, som ikke bærer frugt, den fjerner han, og hver gren, som bærer frugt, den renser han, for at den skal bære mere frugt ...

Bliv i mig, og jeg bliver i jer. Ligesom en gren ikke kan bære frugt af sig selv, men

kun når den bliver på vintræet, sådan kan I heller ikke, hvis I ikke bliver i mig.

Jeg er vintræet, I er grenene. Den, der bliver i mig, og jeg i ham, han bærer megen frugt; for skilt fra mig kan I slet intet gøre.

Den, der ikke bliver i mig, kastes væk som en gren og visner; man samler dem sammen og kaster dem i ilden, og de bliver brændt.

Hvis I bliver i mig, og mine ord bliver i jer, så bed om, hvad I vil, og I skal få det.

Derved herliggøres min fader, at I bærer megen frugt og bliver mine disciple« (Joh 15:1-2, 4-8).

Denne lignelse rummer to vigtige principper: For det første må vi være grundfæstede på Kristus. Hvis vi ikke er det, bærer vi ingen frugt (se v. 4). Hvis vores liv ikke er i harmoni

med Frelserens lærdomme, er det lige så usandsynligt, at vi bærer god frugt, som at en gren, der er skåret af vintræet, bærer frugt. For det andet har vi stadig brug for Gartneren, selv om vi lever retfærdigt. Han kender os så fuldstændig og ser længere frem, end vi ser, så han kan rense eller beskære os (se v. 2). Skønt denne beskæring til tider kan være svær at tåle, er det alene ved denne proces, at vi bliver mere frugtbare.

Vi beskæres på mange forskellige flere måder. Måske udvikler vi en sygdom eller et fysisk handicap. Vi synes måske, at vore forventninger ikke bliver indfriet. Vi rammes måske af sorg i et forhold eller mister en af vore kære. Imidlertid kan det, som virkede som en trist hændelse, bidrage til vores udvikling, hvis det får os til at stole mere på Herren og genoverveje vores prioritering. Sådanne svære situationer kan gøre os mere frugtbare, eller mere ligesom Frelseren – vores sande vintræ.

En oplevelse med beskæring

Jeg har gennem hele livet haft et vedvarende behov for at blive beskåret. For eksempel forventede jeg for et par år siden at blive forfremmet på arbejdet. Jeg mente, at jeg havde den nødvendige erfaring, kompetence og anciennitet, og jeg håbede, at det var indlysende at pege på mig.

På dette tidspunkt var der kommet en ny administrerende direktør i vores firma, som havde andre prioriteter og mål end jeg. Blandt andet forventede han, at alle direktører arbejdede i weekenden såvel som på hverdage. Jeg var på daværende tidspunkt stavspræsident og vidste, at jeg måtte bruge en vis tid på mine kirkeansvar, hvis jeg skulle betjene medlemmerne af min stav på den bedste måde.

Da den ventede forfremmelse ikke blev til noget, måtte jeg kæmpe for ikke at blive bitter. Sikken skuffelse! Jeg besluttede mig for blot at fortsætte, at forsøge at gøre mit arbejde så godt som jeg kunne og at bevare en positiv optræden. Men min selvværdsfølelse var blevet sat på prøve. Mine evner var blevet draget i tvivl. Andre kirkeledere, jeg

Vi beskæres på mange forskellige måder.

Måske udvikler vi en sygdom eller et fysisk handicap. Vi rammes måske af sorg i et forhold eller mister en af vore kære. Imidlertid kan det, som virkede som en trist hændelse, bidrage til vores udvikling, hvis det får os til at stole mere på Herren og genoverveje vores prioritering.

kendte, syntes fint at klare både krævende kirkekaldelser og et tidskrævende arbejde.

I et svagt øjeblik funderede jeg sågar over, om jeg havde truffet det rette valg ved at bruge så megen tid på Kirken. Men så besluttede jeg, at jeg måtte fokusere på det, som var vigtigst. Jeg begyndte ikke blot at se på mine evner, men også på mine begrænsninger. Jeg kunne se, at den tid, jeg brugte på Kirken, var nødvendig, og at jeg sandsynligvis ikke havde kunne klare både den stilling, jeg havde stræbt efter, og mit kirkekald.

Jeg tror, at Herren fortalte mig, at jeg måtte vælge og måtte fortsætte med at vælge. Hvis jeg havde valgt at bruge yderligere tid på mit arbejde, så jeg kunne blive forfremmet, ville det have afledt mig fra Herrens værk. Når jeg nu ser tilbage, kan jeg se, hvilken velsignelse det var for mig at vie så megen af min tid til Kirken. De følgende år var nogle af de mest givende i mit liv. Jeg følte mig nærmere Herren. Mit vidnesbyrd blev styrket. Mit forhold til mine medhellige i det område var en stor velsignelse, og jeg er sikker på, at jeg bar mere frugt, end jeg ellers ville have gjort.

Dybt rodfæstet i Kristus

Vi kan forvente at blive beskåret hele vores liv. Hvor er det vidunderligt at vide, at en alvidende Fader våger over vores udvikling, og at han plejer os ligesom den omsorgsfulde vingårdsmand.

Vi må hente vores åndelige næring hos Jesus Kristus. Han er kilden til al sandhed og al godhed. Skilt fra ham kan vi slet intet gøre (se Joh 15:5). Når vi fokuserer på Kristus og hans evangelium, fyldes vi af hans lys. Da kommer Åndens frugter til udtryk i os, og vi opnår velsignelserne (se Joh 15:7; Gal 5:22-23). Hvis vi stræber efter at nå vores fulde potentiale, må vi dagligt tænke på Kristus og efterligne hans eksempel, indtil vi er dybt rodfæstet i ham, det sande vintræ. ■

Kirtland

genopbygget

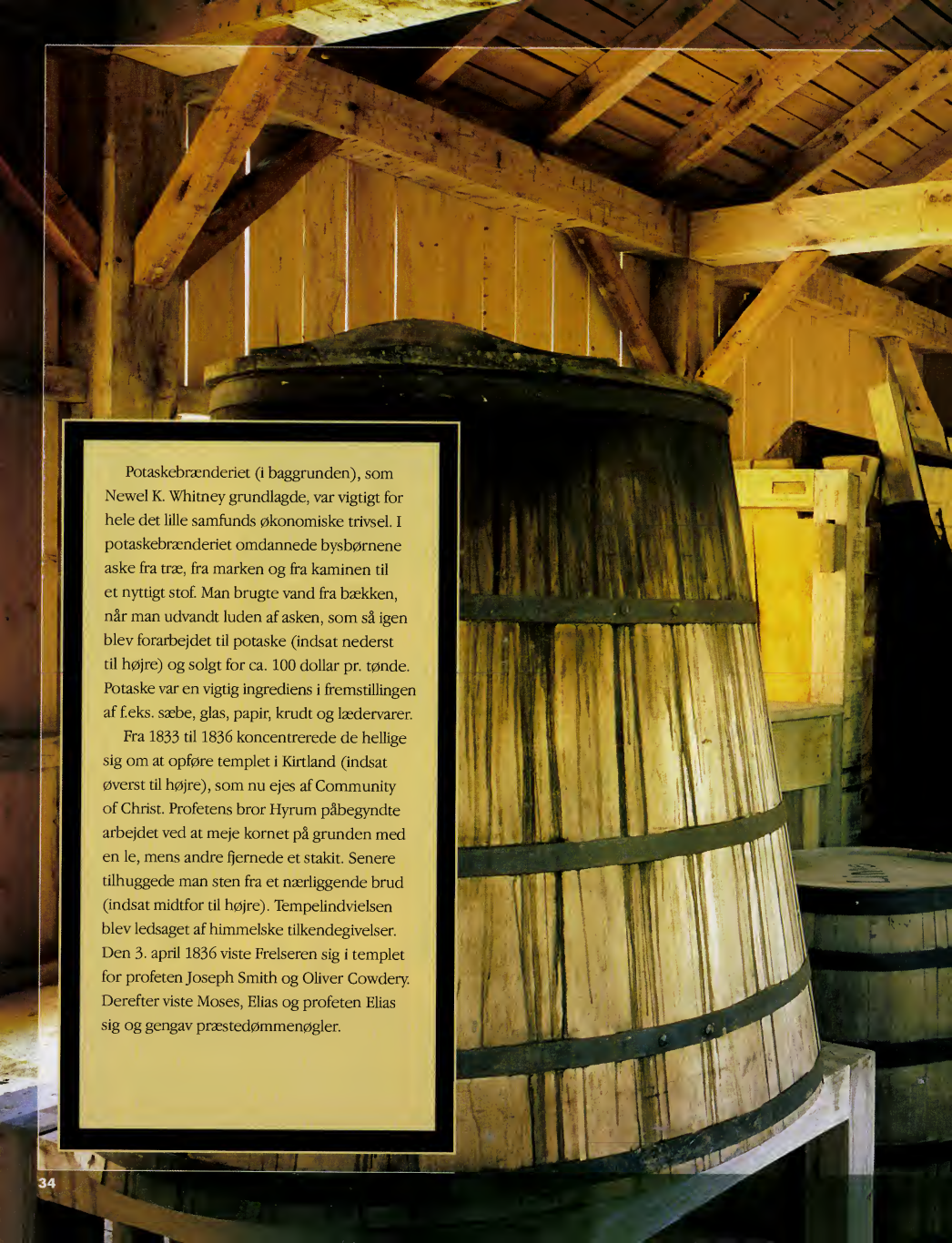
De nyrestaurerede historiske bygninger giver os et indblik i, hvordan Kirken blomstrede og måtte lide her mellem 1831 og 1838.

Endnu engang ligger potaskebrænderiet ned til bækken Stoney Brook, ligesom den gjorde, dengang de første sidste dages hellige bosatte sig i Kirtland. Potaskebrænderiet (i baggrunden) er en af flere bygninger, som er blevet genopbygget af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige som led i restaureringen af det historiske Kirtland i Ohio. Profeten Joseph Smith (til højre) flyttede den nyoprettede kirke fra New York til Ohio i 1831.

Det nyomvendte par Newel K. og Elizabeth Ann Whitneys lille hjem (længst til højre) bestod af et udendørs køkken bagved, et værelse, hvor søster Whitneys tante ofte boede, og et kvistværelse, hvor Newel, Elizabeth Ann og deres børn sov.

FOTO: WELDEN C. ANDERSEN; JOSEPH SMITH, ALVIN GITINS

A large, dark wooden barrel with several metal hoops is the central focus, positioned in a rustic wooden structure with exposed beams and rafters. The lighting is warm and directional, highlighting the texture of the wood and the grain of the barrel. In the background, another similar barrel is partially visible, and the wooden walls and ceiling create a sense of a traditional, perhaps industrial or agricultural, setting.

Potaskebrænderiet (i baggrunden), som Newel K. Whitney grundlagde, var vigtigt for hele det lille samfunds økonomiske trivsel. I potaskebrænderiet omdannede bysbørnene aske fra træ, fra marken og fra kaminen til et nyttigt stof. Man brugte vand fra bækken, når man udvandt luden af asken, som så igen blev forarbejdet til potaske (indsat nederst til højre) og solgt for ca. 100 dollar pr. tønde. Potaske var en vigtig ingrediens i fremstillingen af f.eks. sæbe, glas, papir, krudt og lædervarer.

Fra 1833 til 1836 koncentrerede de hellige sig om at opføre templet i Kirtland (indsat øverst til højre), som nu ejes af Community of Christ. Profetens bror Hyrum påbegyndte arbejdet ved at meje kornet på grunden med en le, mens andre fjernede et stakit. Senere tilhuggede man sten fra et nærliggende brud (indsat midtfor til højre). Tempelindvielsen blev ledsaget af himmelske tilkendegivelser. Den 3. april 1836 viste Frelseren sig i templet for profeten Joseph Smith og Oliver Cowdery. Derefter viste Moses, Elias og profeten Elias sig og gengav præstedømmenøgler.

Ovenstående kort viser det historiske Kirtland, som det er blevet genopbygget. Savværket (i baggrunden) blev opført af sidste dages hellige på Newel K. Whitneys grund, men var Kirkens savværk snarere end en privat virksomhed. Det gav den pengeforlegne kirke midler til bygningen af templet i den stil, som åbenbaringerne foreskrev. Det gav også arbejde til de mange sidste dages hellige, som ankom til Kirtland. Et møllehjul (indsat øverst) drev saven og drejebænken. Tømmer fra dette savværk blev brugt til templet og andre bygninger. Det oprindelige savværk nedbrændte i begyndelsen af 1850'erne.

Skolen (nederst midt for) var midtpunktet for al aktivitet. Skolebørnene spillede bold, kastede knive i jorden og trillede med kugler i skolen. Skolematerialeerne omfattede en stavebog, en læsebog, en regnebog og en skrivetavle. Eleverne skar deres egne grifler af fedtsten. Om søndagen afholdt de hellige ofte kirkemøder i skolebygningen.

Newel K. Whitney havde etableret sig godt med sin købmandsforretning (i baggrunden og indsat i midten) og potaskebrænderi i februar 1831, da profeten Joseph og Emma Smith ankom. Familien Whitney stillede gavmildt deres midler til rådighed for Kirken. Profeten modtog mange vigtige åbenbaringer, som nu er at finde i Lære og Pagter, mens han boede i forretningen (indsat øverst). Og det var i et værelse oven på forretningen, at Profeternes Skole blev afholdt. Jo, i Kirtland hjalp Herren virkelig profeten med at lægge grundvolden til Kirken.

John Johnson drev en kro (indsat nederst) i nærheden af Whitneys forretning. Skønt familien Johnson med tiden forlod Kirken, var de blandt de mange nyomvendte i den første tid, som gjorde meget godt for Kirken. ■

Jul i selskab med en præst

Blaine K. Gehring

Det skete i 1967, mens jeg var missionær i Hildesheim i Tyskland. Julen nærmede sig med raske skridt, og jeg var spændt, for juleaften faldt på en søndag, og der var planlagt et vidunderligt møde og andre passende og særlige indslag.

Men to uger før jul blev jeg flyttet til Rendsburg. Dette område blev nyt for min kammerat, ældste Fadel, og jeg, og jeg tænkte på, hvordan mon medlemmerne var, og hvordan vi skulle fejre jul.

Vi fandt snart ud af, at Rendsburg Gren var ganske lille, og at man ikke havde planlagt noget særligt til juleaften andet end et særligt nadvermøde. Vores værtinde var medlem af Kirken og inviterede os til middag juledag. Jeg regnede med, at det så nok var

den jul. Men så skete der noget.

De tidligere missionærer havde efterladt os en bog med navne på adskillige mennesker, som gerne ville have, at missionærerne kom tilbage. Det blev ikke let af finde nye undersøger her i julen, for folk var så optaget, så vi tænkte, at det ville være

Min kammerat og jeg satte os sammen med pastor Lübbert og spurgte til hans præstegerning. Derefter fortalte vi om vores arbejde.

godt at begynde med disse navne. Vi begyndte at besøge personerne på listen. Da vi kom til Frau Lübberts hjem, blev vi modtaget af en vidunderlig munter dame. Hun bød os indenfor, og vi erfarede, at hun var enke efter en luthersk præst, som var gået bort tidligere på året. Hendes søn var også præst. Han kom hjem til jul, og det var første gang de to skulle holde jul sammen uden mand og far. Og så spurgte hun med et glimt i øjet, om vi havde lyst til at være sammen med dem juleaften. Da vi ikke havde andre planer, sagde vi ja tak.

Det blev juleaften, og vi havde et dejligt nadvermøde, hvor vi talte om Frelseren og lyttede til juleevangeliet. Mens min kammerat og jeg var med til at omdele nadveren, grundede vi over det liv, Frelseren havde givet os.

Efter mødet skulle vi mødes med Lübberts ved den lutherske kirke. Sneen var netop begyndt at falde, mens vi gik gennem parken, og vi standsede for at iagttage børn og forældre, som løb på skøjter på en tilfrosset dam. Vi så julelys hist og her og hørte kirkeklokker kalde til julegudstjeneste.

Lübberts ventede på os uden for deres kirke. Vi nød en vidunderlig ånd, mens vi lyttede til præsten, og mens vi sang julesalmer i en kirke, som var ældre end nogle af salmerne. Det var en ganske særlig oplevelse at synge »Glade jul, dejlige jul« på det oprindelige sprog.

Efter gudstjenesten steg vi ind i

pastor Lübberts bil og kørte til deres hjem. Frau Lübbert havde stegt gås til middag, og mens hun rettede maden an, satte min kammerat og jeg os sammen med pastor Lübbert og spurgte til hans præstegerning. Han fortalte, at han var aktiv i en bevægelse, som forsøgte bringe kristne kirker sammen. Mange havde den drøm, men andre var fjendtligt stemt og kæmpede mod bevægelsen.

Derefter fortalte vi om vores arbejde. Vi fortalte ham om Mormons Bog og om, hvordan Kirken var blevet genoprettet. Vi fortalte ham om levende profeter, og vi talte om Jesus Kristus og aflagde vidnesbyrd om, at han er vor Frelser. Der herskede ingen fjendskab mellem os. Vi forklejnede ikke hinandens tro. Mens jeg tænker over det nu, kommer jeg i tanker om ordene fra 2 Nephi 25:26. Vi »tal[te] om Kristus, vi glæde[de] os i Kristus« denne juleaften. Vores opmærksomhed var rettet mod ham. Han var årsagen til, at vi var sammen.

Da vi bøjede hovedet for at bede borbøn, bad pastor Lübbert om, at hans medtjenere i Kristus måtte blive velsignet, så vi kunne blive ført til dem, som søgte Jesus. Maden smagte vidunderligt – stegt gås med alt tilbehøret og særlige tyske desserter.

Efter tysk tradition går forældrene ind i et andet værelse, hvor det nypyntede træ står, og tænder lysene på træet. Derefter får børnene lov til at komme ind og se træet og

deres forældre. Så Frau Lübbert gik ind i opholdsstuen og lukkede de store skydedøre. Lidt efter åbnede hun dørene og bød sine »sønner« indenfor.

Da vi trådte ind i stuen, hvor det eneste lys var det bløde skær fra stearinlysene på juletræet, rakte Frau Lübbert min kammerat og mig vore gaver: Noget slik og en souvenirbog om Rendsburg. Derefter gav hun sin søn hans gaver, og de stod stille et øjeblik og tænkte på deres mand og far. Så slog vi op i Lukasevangeliet i Bibelen og læste julefortællingen. Ånden rørte os og vidnede igen om det guddommelige budskab i disse vers. Mens vi sang nogle julesalmer, vidnede ordene for os om den kærlighed, vi nærede til Jesus Kristus, hans liv, hans lærdomme og den mest dyrebare gave – hans sønoffer.

Jeg tror ikke, mine fødder rørte jorden den aften, mens vi gik hen til busstopstedet. Julemanden var ikke kommet. Jeg havde ikke styrtet rundt for at købe gaver. Jeg havde ikke været til nogen koncerter eller set de traditionelle julefilm. Min familie var langt borte, og mine pakker hjemmefra var blevet forsinket på grund af forflyttelsen. Men aldrig havde jeg været så lykkelig en juleaften. For første gang i mit liv drejede julen sig udelukkende om Kristus. Og den eneste gave, jeg havde givet, var mit vidnesbyrd om ham. ■

Blaine K. Gebring er medlem af East Mill Creek Fjerde Ward i East Mill Creek Stav i Salt Lake City.

»Læs din patriarkalske velsignelse!«

Célia Augusto de Souza

I vores hjem har vi den juletradition, at vi pynter huset op sidst i oktober eller i begyndelsen af november, så julestemningen begynder tidligere og varer længere. Men i 1993 lykkedes det bestemt ikke.

I oktober fandt jeg ud af, at jeg var gravid. Jeg havde allerede to børn – en fireårig datter og en toårig søn – og vi gik en meget vanskelig økonomisk situation i møde. »Hvordan skal vi kunne forsørge endnu et barn?« tænkte jeg. Da jeg begyndte at få morgenkvalme, tog jeg mig selv i at bebrejde Herren, at beklage mig, knurre og undlade at bede. Jeg pynkede ikke op som i de andre år. Jeg

ønskede ikke at erindre Herren Jesu Kristi fødsel. For mit vedkommende skulle der ikke fejres jul det år.

Hvert år holder min mor en særlig julefrokost juledag for at samle familien. Men da jeg satte mig til bords sammen med de andre det år, kunne jeg ikke få en krumme ned. Alt gav mig kvalme. Jeg var så ked af det og så fyldt med bitterhed, at jeg dårlig nok talte med resten af familien, og jeg tog hurtigt hjem.

Nogle timer senere kom min bror løbende for at fortælle mig, at min far følte sig syg. Jeg skyndte mig til mine forældres hjem og så, at min far dårlig nok kunne trække vejret. Han følte en stikkende fornemmelse i armen og havde ondt i brystet. Det var et hjerteanfald! Jeg bad min bror om at køre min far på hospitalet.

Jeg tog hjem og bad min mand om at bede for min fars liv. Han sagde, at jeg var den, som skulle bede. Men jeg havde ikke bedt i mange, mange dage

Jeg skyndte mig til mine forældres hjem og så, at min far dårlig nok kunne trække vejret. Han følte en stikkende fornemmelse i armen og havde ondt i brystet. Det var et hjerteanfald!

og følte, at vor himmelske Fader ikke ville høre min bøn. Min mand sagde klogt, at det var på tide, jeg bad om tilgivelse.

Jeg knælede ned og græd bitterligt. Min far var ved at dø på vej til hospitalet, og jeg bønfuldt vor Fader i Himlen om ikke at lade ham dø denne jul. I desperation bønfuldt jeg Herren om tilgivelse, og en røst hviskede i mit øre: »Læs din patriarkalske velsignelse!« Hvordan kunne jeg dog tænke på min patriarkalske velsignelse på et tidspunkt som dette? Men tilskyndelsen lød igen og bønfuldt mig indtrængende om at læse velsignelsen.

Jeg rejste mig, fandt en kopi af min patriarkalske velsignelse og begyndte at læse den. Og så skete der noget forbløffende. Det gik op for mig, at der flere gange i velsignelsen stod, at vor himmelske Fader og mine jordiske forældre elsker mig, og at han, hvis jeg ærer mine forældre på jorden, vil forlænge deres liv, så de får mulighed for at se mine børn vokse op, og at de skal glæde sig sammen med mig over vores efterkommere.

Mens jeg læste, begyndte jeg at forstå. Min far havde endnu ikke set mit ufødte barn og havde heller ikke set det vokse op. Jeg forstod, at han ikke skulle dø nu. Min velsignelse var mit svar den dag. Jeg knælede igen, denne gang for at takke vor Fader i Himlen for det særlige barn – min søn Guilherme – som jeg bar i mig.

Nogle gange er vi så blinde, så selviske! Og vor himmelske Fader lader i sin mildhed og kærlighed os lære og udvikle os gennem vore prøvelser. Jeg takker ham for hver dag, han lader mig leve sammen med min familie – med mine tre børn, min mand og mine forældre. Jeg ved, at Gud lever, at Jesus Kristus lever, og at de elsker mig og har stor tålmodighed med mig. ■

Célia Augusto de Souza er medlem af Vila Sonia Ward i São Paulo Stav i Brasilien.

Lastbilchaufførens gave

Norma J. Broadhead

Jeg behøver ikke at arbejde i julen i år,« sagde min mand Ken. Han var lastbilchauffør, og i mange år havde børnene og jeg måtte holde jul helt eller delvis uden ham på grund af hans arbejde. Men nu var alle børnene blevet gift, og vi havde opfordret dem til at fejre denne jul hjemme hos sig selv, sådan som vi havde gjort, da vi var en ung familie.

Det tog mig kun et øjeblik at tænke på den far, som blev nødt til at arbejde i julen, så jeg sagde til Ken: »Kan du huske, hvordan det var, dengang du ikke kunne være hjemme i julen? Det er i orden, hvis du tager på arbejde og lader en eller anden far med små børn blive hjemme hos sin familie i julen.«

»Er du sikker? Du bliver helt alene.«

»Jeg skal nok klare mig.«

Ken sagde til foranden, at han gerne ville arbejde i julen, sådan at en ung far kunne blive hjemme. En chauffør, som stod i nærheden, hørte tilfældigt samtalen. »Hvis du gør det,« sagde han, »så gør jeg også. Jeg har ikke ingen hjemmeboende børn.«

Så det blev arrangeret. Derefter hørte endnu en chauffør om det og meldte sig også frivilligt til at arbejde i julen. Så tre garvede lastbilchauffører arbejdede i tre dage i noget af det værste vejr, man havde oplevet på egnen, og tre fædre til små børn fik mulighed for at blive hjemme hos deres familie.

Jeg så sneen dale ned og vidste, at skønt Ken ikke behøvede at være ude i det kolde vejr, så havde han selv

valgt det. Og jeg tænkte på vore ti børn og på de juledage, vi havde haft sammen – især på dem, hvor deres far ikke var hjemme.

Så i tre dage læste og syede jeg, så juleprogrammerne på tv, spiste min mad alene, kiggede på de uåbnede gaver og holdt en fredelig og lykkelig jul i taknemlighed over min mand og hans julegave til en anden. ■

Norma J. Broadhead er medlem af Millcreek Fente Ward i Millcreek Stav i Salt Lake City.

Ken og to andre garvede lastbilchauffører arbejdede i tre dage i noget af det værste vejr, man havde oplevet på vores egn, for at tre fædre til små børn kunne blive hjemme sammen med deres familie i julen.

En **GAVE** *til enhver*
LEJLIGHED

ÆLDSTE DARWIN B. CHRISTENSON
De Halvfjeds

Man behøver ikke at vente til jul med at give sit venskab, sin kærlighed og sin hjælp som gave.

Min bror, søster og jeg er vokset op i byen Blackfoot i Idaho. Min familie havde ikke ret mange penge, men vi glædede os alligevel altid til jul. Vi vågnede tidligt om morgenen, sneg os ind i mors og fars soveværelse og spurgte dem, om vi måtte stå op. »Nej,« mumlede de med søvndrukne stemmer. »Klokken er kun tre om natten. Gå i seng igen.«

Så vi gik i seng igen og ventede og ventede og tænkte: »Nu må det da være blevet morgen.« Så stod vi op igen og spurgte mine forældre: »Mor, far, må vi stå op nu?«

»Nej,« sagde de, »Klokken er kun 10 minutter over 3. Gå i seng igen.« Det virkede som en evighed, før vi endelig stod op og holdt jul.

I vores barndom begyndte vi at forstå vigtigheden af Frelseren ved at fejre jul. Ved at udvikle et forhold til ham blev vi i stand til at træffe gode valg og modtage mange vidunderlige gaver i vores liv.

Gaven at have gode venner

En af disse gaver har været et ægte venskab. Jeg havde mange gode venner, mens jeg voksede op. Evangeliet knyttede os sammen, og nogle dejlige ledere hjalp os til at vælge det rette. Vi havde en vidunderlig søndagsskolelærer ved navn Eva Manwaring, som vidste, hvordan man håndterer en gruppe livlige drenge. Jeg tror ikke, at der var ret mange søstre, som havde stået model til vores opførelse, men det gjorde hun. Hendes mand tog sig af os til spejder og hjalp os med at få ørnegraden. Jeg er taknemlig for de

gode venner og ledere, som har hjulpet mig til at træffe gode valg, især beslutningen om at udføre en mission.

Brasilien – en gave

Da jeg kom til Brasilien for første gang som missionær, blev jeg straks forelsket i det smukke, grønne land og dets åbne, hjertelige og ydmyge folk.

Det var ofte svært at missionere. Nogle repræsentanter fra en anden kirke fik deres unge til at kaste sten efter os. Vi blev sat i fængsel. Det var svært for mange at slutte sig til Kirken, fordi deres naboer slog hånden af dem. Sådanne forhold det sig sidst i 1950'erne, da Kirken ikke havde en eneste stav i Brasilien.

Nu er der næsten 200 stave. Det var en åndelig velsignelse at se Kirkens mirakuløse vækst i Brasilien, da jeg vendte tilbage med min familie som missionspræsident og nu som medlem af områdepræsidentskabet.

Da min første mission var forbi, sejlede jeg med skib hjem. Jeg stod på dækket og græd, mens jeg så Brasilien forsvinde i horisonten. Jeg glæder mig altid til at vende tilbage, men det er ikke blevet lettere at tage afsked.

Kærlighedens gave

Da jeg vendte tilbage fra min mission, mødte jeg til en stavskonference en smuk kvinde ved navn Sandra Joelene Lyon. Vi gik begge på Idaho State University i Pocatello, men boede i Blackfoot. Det bedste ved at pendle var, at Sandra og jeg kørte i samme bil. Jeg kunne se, at hun var en af Guds dyrebare døtre, og jeg vidste, at hun var den, jeg skulle giftes med. En dag sad jeg ved siden af hende i bilen og sagde: »Du kan lige så godt

Ved at udvikle et forhold til Frelseren bliver vi i stand til at træffe gode valg og modtage mange vidunderlige gaver i livet.

Den største gave, vi kunne give hinanden, var at blive gift for al evighed.

skrive et brev og gøre det forbi med din missionærkæreste, for du ved jo, at du bliver gift med mig under alle omstændigheder.« Helt så enkelt var det ikke, men et par år efter blev vi gift.

Vi blev forlovet i december, så derfor betyder julen noget særligt for os. Den største gave, vi kunne give hinanden, var at blive gift for al evighed. Min hustru er en vidunderlig velsignelse, for hun giver sin kærlighed som en gave til mig, vore børn, deres ægtefæller og vore børnebørn. Hendes kærlighed har stor betydning for familiens sammenhold.

Præstedømmets magt – en gave

Da Sandra og jeg havde været gift nogle år, fik vi vores tredje barn, en lille dreng, som vi gav navnet Stephen. Han blev født tre dage før jul. Hans lunger ville ikke folde sig ud, da han blev født. Men han havde en tapper lille ånd i sig. Han kæmpede for livet, men lægerne sagde, at han sandsynligvis ikke overlevede. Vores biskop bad wardet om at faste sammen med os for vores søn.

Den største gave denne særlige juleaften var at kunne give ham en velsignelse. Efter velsignelsen følte jeg mig tilskyndet til at gå hen til Sandra på hendes stue og sige til hende, at Stephen nok skulle klare sig, og at hun ikke skulle bekymre sig. Julemorgen fortalte lægerne os, at Stephen ville komme sig. De anede ikke, hvad der var sket. Det var et mirakel. Jeg er så taknemlig for præstedømmets magt. Vi betragter Stephens overlevelse som en af de største julegaver, vores familie har fået.

Det store gave

Den store gave, vi får til jul, er mindet om Frelserens fødsel. Han er vores gave fra Faderen. Vi bliver bedre til at træffe gode beslutninger, når vi lever i harmoni med Frelseren, imens vi vokser op. Ham ønsker vi ikke at skuffe. Hvis man udvikler et vidnesbyrd, mens man er ung, skønner man mere på hans mirakuløse offer.

Det er afgørende, at man lever i harmoni med Frelseren og ved, at han altid våger over en og elsker en. En vidunderlig stemning i julen og pragtfulde velsignelser i evigheden bliver os til del, når vi følger hans eksempel og hans lærdomme. Jeg vidner om, at Frelseren lever. Glædelig jul, kære brødre og søstre. ■

Vidste du det?

Den levende Kristus

Ved at læse »Den levende Kristus: Apostlenes vidnesbyrd« og lære den udenad, kan du komme Frelseren nærmere i denne jul. Du finder den i *Liabona* (se april 2000, s. 2-3) eller bag i dit hæfte *Til styrke for de unge*.

De unge piger fra Whitewater Ward i Jonesboro Stav i Georgia satte sig et mål om at lære »Den levende Kristus« udenad. Pigerne følte Ånden, mens de lærte mere om Frelseren, og de var i stand til at citere apostlenes

vidnesbyrd som en overraskelse for de andre piger til vidnesbyrdsmdødet ved stavens pigelejr.

Sammen med apostlene vidnede de om, »at hans liv, der spiller en central rolle i menneskets historie, hverken begyndte i Betlehem eller endte på Golgata. Han var Faderens Førstefødte, den Enbårne Søn i kødet, verdens Forløser ... Han er verdens lys og liv og håb ... Hans vej er den sti, der fører til glæde i dette liv og evigt liv i den kommende verden. Vi takker Gud for den enestående gave, som han gav os i form af sin guddommelige Søn« (*Liabona*, april 2000, s. 2-3).

Forslag til ledere

Julens sande ånd er lysten til at give af sig selv. Vores fuldkomne leder, Jesus Kristus, gav sit liv, hvorved vi har fået mulighed for at gøre os fortjent til Guds største gave – evigt liv (L&P 14:7). Når du i denne jul læser beretningen om Frelserens fødsel, så læs også nogle af beretningerne om hans jordiske virke. Hans eksempel på usevsk tjeneste kan vejlede dig i din søgen efter måder at tjene på.

1805

1847

1895

1978

Det skete i december

Det følgende er nogle af de væsentligste begivenheder, som fandt sted i Kirkens historie i december måned.

23. december 1805: Joseph Smith jun. blev født i Sharon i Vermont.

5. december 1847: Det Første Præsidentskab blev reorganiseret i Kanesville i Iowa med Brigham Young

som Kirkens præsident og Heber C. Kimball og Willard Richards som rådgivere.

9. december 1895: Den første stav i Mexico blev organiseret i Colonia Juárez.

9. december 1978: Kirkens første fuldtidsmissionærer ankom til Ghana og døbte 89 mennesker.

EN STOR GLÆDE, SOM SKAL VÆRE FOR HELE FOLKET

»Af alle bekendtgørelser i hellig såvel som verdslig litteratur er engels

budskab til de hyrder, der holdt nattevagt over deres hjerde, det vigtigste af alt:

»Men englen sagde til dem: »Frygt ikke! Se, jeg forkynnder jer en stor glæde, som skal være for hele folket:

I dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren.« (Luk 2:10-11).«

Præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, »Kærlighedens mønster«, *Liabona*, december 1999, s. 3.

ØVST: MED URET: DETALJE FRA KRISTUS OG DEN BIGE UNGE MAND. HENRICH HOFMANN; EN ENGEL VESER SIG FØR HYRDERNE. BRUCE MARTIN. FOTO: EDWIN S. SAREE. ILLUSTRATION: PAUL HARRIS; JOSEPH SMITH: ALVIN GITTINS; HELBEREDSELEN AF DEN LAAME I TEMPLET, JAMES J. TISSOT

Sådan anvender du *Liabona* for december 2003

Forslag til familieaftner

- »Jesu Kristi guddommelighed«, s. 12: Ældste Orson F. Whitney forstod, at de sovende apostle i hans drøm skulle symbolisere hans egen indsats som ung missionær. Bed familiens medlemmer om at tænke over, hvordan de kan sikre sig, at de ikke falder i søvn på deres post.
- »10 ting jeg elsker ved dig«, s. 10: Læs om den julegave, Eric gav sin familie, og tal dernæst om andre gaver, familiens medlemmer kan give.
- »Velsignelse uden mål«, s. 18: Væg en eller to af disse historier og fortæl om dem. Bær vidnesbyrd om tiendeloven. Bed familiens medlemmer om at fortælle om forskellige velsignelser, de har modtaget ved at adlyde denne lov.
- »Et vidne for Gud«, s. L15: Henry B. Eyring fortæller om, hvordan nogle af hans venner afviste missionærerne, men senere takkede ældste Eyring for at have givet dem noget, som betød så meget for ham. Spørg familiens medlemmer om, hvordan denne historie kan hjælpe dem til at overvinde frygten for at opfordre deres venner til at lære mere om Kirken.

Emner i dette nummer

L=Lille *Liabona*

Apostle	12, L10
Det Nye Testamente	29, L10
Eksempel	2
Familieaften	48
Familieforhold	6, 10, 26
Forløsningen	12
Fred	1
Helbredelse	40, 44
Jesus Kristus	1, 2, 12, 29, 44, 47, L2, L4
Joseph Smith	32
Jul	1, 2, 6, 10, 26, 40, 44, L2, L4, L8
Kirkens historie	32, 47
Konvertering	L6
Kærlighed	6, 10, 40, 44
Ledelse	47, 48
Missionering	12, 40, 44, L10, L15
Modgang	29
Offer	40, L6
Pagter	L15
Patriarkalske velsignelser	40
Pionerer	L6
Prioriteter	29
Profeter	2
Selvhjulpnehed	25
Templer og tempeltjeneste	24, L16
Tiende	18, 25
Tjeneste	6, 40
Undervisning	48
Velsignelser	18, 25
Venskab	44
Vidnesbyrd	12, 26

Min bedste oplevelse i julen

Hvilke gaver giver du i år til jul? Hvis du gerne vil fortælle om en dejlig oplevelse, du har haft i julen, vil vi gerne have den som julegave! Har du gjort en god gerning i det skjulte? Hvordan er du kommet Frelseren nærmere? Fortæl læserne af *Liabona* om din oplevelse. Send den til cur-liabona-imag@ldschurch.org eller til Christmas Experiences, *Liabona*, Room 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA.

Opførelsen af templet i Kirritland, Walter Rane

I slutningen af 1832 og begyndelsen af 1833 pålagde Herren de hellige at bygge »Guds hus« (L&P 88:119). I juni 1833 sagde Herren: »Jeg vil, at I skal bygge et hus. Om I holder mine bud, skal I få kraft til at bygge det« (L&P 95:11).

Med fødslen af dette barn i Betlehem, blev der givet en stor gave – en magt stærkere end våben og en rigdom mere bestandig end Cæsars mønter. Dette barn skulle blive kongernes Konge og herrernes Herre, den lovede Messias, ja, Jesus Kristus, Guds Son.« Se Præsident Thomas S. Monson, »Julens gaver«, s. 2.